

เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น: เดินทางข้ามเวลาเพื่อ
รักษาสถาบันครอบครัวญี่ปุ่น

**Before the coffee gets cold: Time traveling to
preserve the Japanese family institution**

นิธิกร สุวรรณประสิทธิ์ และ อารีญา ทุดินทะ

คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Received: March 21, 2022

Revised: June 24, 2022

Accepted: June 27, 2022

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น: เดินทางข้ามเวลาเพื่อรักษาสถาบันครอบครัวญี่ปุ่น มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการรักษาสถาบันครอบครัวของญี่ปุ่น โดยมีลักษณะแผนตาสีเป็นกลวิธีสำคัญในการนำเสนอ

ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาของตัวละครทั้งสองได้สะท้อนถึงความคาดหวังของสังคมญี่ปุ่นเกี่ยวกับการรักษาสถาบันครอบครัว ตั้งแต่การพัฒนาความสัมพันธ์เพื่อสร้างครอบครัว การรักษาความสัมพันธ์อันสามัคคีภายในครอบครัว รวมไปถึงบทบาทหน้าที่ของสมาชิกภายในครอบครัวด้วย ซึ่งปัญหาของตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้มาจากการที่พวกเขาพยายามที่จะสร้างและรักษาความสัมพันธ์ภายในครอบครัวให้ยังคงอยู่ อย่างไรก็ตาม ผู้ประพันธ์ได้ใช้กลวิธีการเดินทางข้ามเวลา เพื่อให้ตัวละครได้ทำความเข้าใจ

ปัญหาและหาวิธีสำหรับนำกลับมาแก้ไขปัญหาในปัจจุบัน เพื่อให้สถาบันครอบครัวยังคงดำรงอยู่ต่อไปได้

คำสำคัญ

แฟนตาซี, สถาบันครอบครัวญี่ปุ่น, การเดินทางข้ามเวลา

Abstract

This study aimed to examine the preservation of Japanese family institutions, by using fantastical elements as a literary technique.

The findings revealed that the four characters' problems could reflect the expectations of Japanese society regarding the preservation of family institutions. The problems include developing relationships, building a family, maintaining marital relations, and being responsible for one's own role and duty as a member in the family. However, the author uses a time travel literary technique for helping the characters to understand the problems, find solutions, and return to fix the current problems so that the family institutions can continue to exist.

Keywords

Fantasy, Japanese family institution, Time traveling

บทนำ

วรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่นหรือ コーヒーが冷めないうちに ประพันธ์โดย คาวางุจิ โทชิคาซึ เขาเกิดที่จังหวัดโอซาก้า ประเทศญี่ปุ่น ในปี พ.ศ. 2514 คาวางุจิ โทชิคาซึ ประกอบอาชีพเป็นนักเขียนบท นอกจากนั้นยังเคยอำนวยการสร้าง กำกับ รวมไปถึงเขียนบทละครให้กับ Sonic Snail Group ผลงานบทละครที่สำคัญของเขา อาทิ COUPLE , Sunset Song และ Family Time นอกจากนั้นยังมีผลงานนวนิยายเรื่อง Before the Coffee Gets Cold ที่คาวางุจิได้ดัดแปลงมาจากบทละครเรื่อง 1110 Productions ซึ่งภาพยนตร์เรื่องนี้ทำให้ คาวางุจิ โทชิคาซึได้รับรางวัลที่ยิ่งใหญ่จาก Suginami Drama Festival grand prize ครั้งที่ 10 ซึ่งเป็นงานแสดงรางวัลประจำปีสำหรับความเป็นเลิศในการผลิตละครโทรทัศน์ด้วย

วรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่นหรือ コーヒーが冷めないうちに เป็นวรรณกรรมที่กล่าวถึงการเดินทางข้ามเวลา ณ ร้านกาแฟฟูนิคุชิ ฟูนิคุลา ซึ่งทางร้านกาแฟก็มีกฎที่ให้นักเดินทางข้ามเวลาทุกท่านปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด กล่าวคือ **กฎข้อที่หนึ่ง** เมื่อย้อนเวลากลับไปในอดีต จะไม่สามารถพบกับคนที่ไม่เคยมาเยือนที่ร้านกาแฟแห่งนี้ได้ **กฎข้อที่สอง** เมื่อย้อนเวลากลับไปในอดีต ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอดีตได้ **กฎข้อที่สาม** ที่นั่งภายในร้านที่พวกเขาเดินทางข้ามเวลานั้นจะมีคนนั่งอยู่ก่อนแล้วเสมอ หากอยากจะนั่งที่ตรงนั้นก็ต้องรอให้คนที่นั่งอยู่ก่อนแล้วลุกออกไปเสียก่อน **กฎข้อที่สี่** เมื่อย้อนเวลากลับไปในอดีต ห้ามลุกออกจากที่นั่งโดยเด็ดขาด และ**กฎข้อที่ห้า** จะเดินทางข้ามเวลาได้นั้นก็เฉพาะชั่วเวลาที่กาแฟในแก้วยังอุ่น ๆ หลังจากรินใส่แก้ว

กาแฟแล้วเท่านั้น หากไม่ทำตามกฎแม้เพียงข้อใดข้อหนึ่งก็ตามจะเกิดปัญหาขึ้นกับนักท่องเที่ยวเหล่านั้นอย่างแน่นอน ความน่าสนใจของวรรณกรรมเรื่องนี้คือการใช้อรรถประกอบของแฟนตาซีเรื่องการเดินทางข้ามเวลา เป็นกลวิธีที่ผู้เขียนใช้เสนอความสำคัญเกี่ยวกับการรักษาสถาบันครอบครัวของญี่ปุ่น เนื่องจากตัวละครทั้งคู่จะประสบกับปัญหาที่อาจทำให้ไม่สามารถสร้างครอบครัวหรือรักษาความเป็นครอบครัวไว้ได้ เนื่องจากไม่รู้ความต้องการ ความคิดหรือความปรารถนาของอีกฝ่ายหนึ่ง การเดินทางข้ามเวลาเปิดโอกาสให้ตัวละครไปรับรู้ปัญหาในใจของอีกฝ่ายหนึ่ง หรือกลับไปเผชิญหน้ากับปัญหาในใจตนเองและสามารถแก้ไขปัญหาได้ตรงจุดจนสามารถสร้างและรักษาสถาบันครอบครัวในสังคมญี่ปุ่นให้ดำรงอยู่ได้ต่อไป

การนำเสนอความสำคัญของสถาบันครอบครัวในวรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงช่วงเวลากาแฟยังอุ่นหรือ コーヒーが冷めないうちに ผู้เขียนนำเสนอผ่านปัญหาของตัวละครทั้งคู่ ซึ่งล้วนแต่เกี่ยวข้องกับสถาบันครอบครัวทั้งสิ้น กล่าวคือ

ปัญหาของตัวละครคู่ที่หนึ่ง จะนำเสนอปัญหา ความลังเลใจของคนหนุ่มสาวในการเริ่มต้นชีวิตครอบครัว ความไม่มั่นใจของตัวละครฝ่ายชายทำให้ความสัมพันธ์ไม่คืบหน้าไปถึงการแต่งงานเสียที่จนตัวละครฝ่ายหญิงต้องตัดสินใจบางอย่างเพื่อค้นหาคำตอบนั้น

ปัญหาของตัวละครคู่ที่สอง คือความกังวลใจในการรักษาความสัมพันธ์ระหว่างสามีและภรรยา หรือในอีกนัยหนึ่งคือ ความกังวลใจในการรักษาสถาบันครอบครัวให้ดำเนินต่อไป คำถามสำคัญคือ หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเปลี่ยนแปลงไปในทางกายภาพจนกระทั่งอาจส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยา ความเป็นครอบครัวจะยังคงอยู่หรือไม่

ปัญหาของตัวละครคู่ที่สาม คือการต้องเลือกระหว่างความต้องการของตนเองกับความคาดหวังของครอบครัว การต้องสืบทอดกิจการของครอบครัวทำให้ตัวละครผู้เป็นพี่คนโตรู้สึกอึดอัดเพราะต้องการใช้ชีวิตตามแบบที่ตนเองพอใจมากกว่า ความขัดแย้งนี้จะจบลงไม่ได้ หากไม่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดจนทำให้ตัวละครผู้พี่ตัดสินใจไปค้นหาความจริงที่เกิดขึ้น ส่วนปัญหาของตัวละครคู่สุดท้าย คือความกังวลใจในการทำหน้าที่ของแม่ซึ่งคือการเลี้ยงดูลูก ความเจ็บป่วยทำให้ว่าที่แม่คนนี้ไม่มั่นใจว่าตนจะสามารถให้กำเนิดและเลี้ยงดูลูกให้เติบโตได้หรือไม่

หากไล่เลียงปัญหาเกี่ยวกับตัวละครทั้งสี่คู่ จะเห็นความกังวลใจในการรักษาสถาบันครอบครัวของสังคมญี่ปุ่นอย่างชัดเจนนับตั้งแต่โอกาสที่พลเมืองจะเข้าสู่การสร้างสถาบันครอบครัว เมื่อสร้างครอบครัวแล้ว จะยังรักษาความเป็นครอบครัวไว้ได้หรือไม่ ในอีกแง่หนึ่ง บทบาทและหน้าที่ที่สมาชิกในครอบครัวพึงมีต่อกันก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้อัตลักษณ์ของครอบครัวยังคงอยู่ โดยเฉพาะการรักษากิจการของครอบครัวที่สังคมญี่ปุ่นคาดหวังให้สมาชิกคนโตเป็นผู้สืบทอด และในท้ายที่สุด ครอบครัวอาจจะสิ้นสุดความเป็นครอบครัวหากไม่มีสมาชิกรุ่นต่อไปซึ่งบทบาทของแม่ในการเลี้ยงดูลูกให้เติบโตถือเป็นสิ่งสำคัญ ความกังวลใจที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่องนี้สอดคล้องกับสภาพสังคมญี่ปุ่นในปัจจุบัน เนื่องจากมีบทความจำนวนไม่น้อยที่เสนอประเด็นเรื่องการแต่งงานที่ลดลงของชาวญี่ปุ่น เช่นในบทความ วัฒนธรรมแบบญี่ปุ่น พุดถึงอัตราส่วนของบุตรที่ยังโสดมีแนวโน้มที่สูงขึ้นถึงร้อยละ 60 ในปี พ.ศ. 2554 (Mommy & Kids Club, 2011) หรือการตกลงใจใช้ชีวิตคู่แบบที่ไม่เข้าสู่สถาบันครอบครัวอย่างถูกต้องตามกฎหมายในบทความ “อยู่แบบไม่แต่ง” กับ “แต่งแต่แยกกันอยู่” ทางเลือก

ใหม่ของชีวิตคู่ของหนุ่มสาวญี่ปุ่น (Moshi, 2019) หรือมีการนำเสนอบทบาทของแม่ที่สังคมญี่ปุ่นคาดหวังในบทความ “10 สิ่งที่ได้เรียนรู้หลังแต่งงานกับสามีชาวญี่ปุ่น” (Yuri, 2021) จะกล่าวถึงบทบาทของภรรยาในการรับผิดชอบงานบ้าน ถูกคาดหวังให้ทำอาหารให้เก่ง เป็นแม่บ้านเต็มตัวเพื่อดูแลครอบครัว และต้องรับผิดชอบในการเลี้ยงดูลูกให้เป็นไปตามความคาดหวังของสังคมและตามนโยบายของรัฐบาล ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า วรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงชั่วเวลาไม่กี่ชั่วโมง เป็นวรรณกรรมที่ตั้งใจพูดถึงการรักษาสถาบันครอบครัว ปัญหาที่ตัวละครแต่ละคู่ต้องเผชิญที่ดูเหมือนทางตันนั้น ผู้เขียนใช้การเดินทางข้ามเวลาเป็นกลวิธีสำคัญเพื่อพาตัวละครไปพบคำตอบที่จะนำมาใช้ในการแก้ปัญหาที่ตัวละครประสบ

การเดินทางข้ามเวลาคือลักษณะแฟนตาซีประเภทหนึ่งซึ่งบทบาทของแฟนตาซีในนวนิยายเรื่องนี้มีลักษณะพอสังเขป ดังนี้

แฟนตาซีมีบทบาทสำคัญในการสื่อสารให้ทุกคนได้เรียนรู้ทั้งปัญหาภายในจิตใจและปัญหาภายในสังคม ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาตนเองเพื่อให้จิตใจนั้นมีความพร้อมที่จะยอมรับและแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง และอีกบทบาทหนึ่งของแฟนตาซีคือการบอกเล่าความปรารถนาในจิตใจให้ออกมาเป็นรูปธรรม อีกทั้งยังเป็นกระบวนการที่ช่วยให้มนุษย์สามารถระบายความหวาดกลัวภายในจิตใจและสามารถระบายความปรารถนาของตนออกไปได้ภายในช่วงเวลาเดียวกันอีกด้วย เพราะในโลกของแฟนตาซีนั้นต่างจากโลกอันกว้างใหญ่ที่มนุษย์เรานั้นดำรงอยู่ เพราะเป็นโลกที่มนุษย์สามารถกำหนดทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามความปรารถนา ทำให้ตัวละครนั้นสามารถเอาชนะอุปสรรคที่เข้ามาได้อย่างง่ายดาย (Tirajaroensakul, 2014, p. 13)

ในวรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงชั่วเวลาากาแฟยังอุ่นหรือ コーヒーが冷めないうちに นั้น ผู้เขียนได้ใช้องค์ประกอบของ แฟนตาซี นั่นก็คือการเดินทางข้ามเวลา เป็นกลวิธีสำคัญเพื่อให้ตัวละครได้ไปพบกับคำตอบที่สามารถนำมาใช้แก้ปัญหาในโลกของความเป็นจริงที่ประสบได้ เช่นสาวคนรักได้ไปเจอชายหนุ่มและรู้สาเหตุที่ทำให้ทำไมเขาจึงไม่ขอเธอแต่งงาน หรือพี่สาวคนโตได้ไปพบน้องสาวและรู้เหตุผลว่าทำไมเธอจึงมาตามตื้อให้พี่กลับไปปรับสีบทกวีของครอบครัว ตัวอย่างที่ยกมาเป็นวิธีการที่ผู้เขียนได้เอาการเดินทางข้ามเวลามาเป็นกลวิธีในการแก้ปัญหาของตัวละคร เพื่อที่จะรักษาสถาบันครอบครัวของญี่ปุ่นเอาไว้ได้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการรักษาความสัมพันธ์ของสถาบันครอบครัวญี่ปุ่นกับการเดินทางข้ามเวลาผ่านวรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงชั่วเวลาากาแฟยังอุ่น หรือ コーヒーが冷めないうちに

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการนำเสนอปัญหาเกี่ยวกับการรักษาสถาบันครอบครัวในสังคมญี่ปุ่นในวรรณกรรมแปลเรื่อง เพียงชั่วเวลาากาแฟยังอุ่น หรือ コーヒーが冷めないうちに

2. เพื่อศึกษาการใช้องค์ประกอบของแฟนตาซีอันเป็นกลวิธีสำคัญในการนำเสนอทางแก้ไขประเด็นปัญหาการรักษาสถาบันครอบครัวในสังคมญี่ปุ่นในวรรณกรรมแปลเรื่อง เพียงชั่วเวลาากาแฟยังอุ่น หรือ コーヒーが冷めないうちに

บททวนวรรณกรรม

ในการทำวิจัยเรื่อง เพียงชั่วเวลา காเพียงอู่: เดินทางข้ามเวลาเพื่อ
รึกษาคณบ้นครอบครวญ์ปุ่น มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

**บทความและงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมแปล
เรื่อง เพียงชั่วเวลา காเพียงอู่**

Lamyen, P. (2020) นำเสนอบทความวิจัยเรื่อง “ความสำคัญของ
ฉาก “ร้านกาแฟ” กับการประกอบสร้างเรื่อง “เพียงชั่วเวลา காเพียงอู่””
บทความวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาฉากและบรรยากาศของ
วรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงชั่วเวลา காเพียงอู่ และเพื่อศึกษา
ความสัมพันธ์ระหว่างฉากและบรรยากาศกับโครงเรื่อง ผลการศึกษาพบว่า
ผู้เขียนบรรยายฉากร้านกาแฟฟุนิคุลี ฟุนิคุลา ออกมาเป็น 3 ลักษณะ คือ
1. ฉากสถานที่ 2. ฉากเกี่ยวกับเวลา และ 3. บรรยากาศของฉาก ซึ่งเป็นเหตุ
ให้ผู้อ่านสัมผัสได้ถึงบรรยากาศแฟนตาซีว่าร้านกาแฟแห่งนั้นนั้นสามารถที่จะ
เดินทางข้ามเวลาได้

การบรรยายฉากและบรรยากาศช่วยส่งเสริมให้ผู้อ่านเข้าใจถึง
อารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร ตอนที่ตัวละครในเรื่องย่อยทั้งสี่ได้เดินทาง
ข้ามเวลาไปยังอดีตและอนาคต ผู้เขียนได้เขียนบรรยายฉากที่ร้านกาแฟที่
ยังคงอยู่ในสภาพเดิมไม่ได้เปลี่ยนแปลง แต่ที่เปลี่ยนแปลงไปคือพฤติกรรม
ของตัวละครที่กำลังเดินทางข้ามเวลาในขณะนั้นกับเวลาที่ข้ามไปยังอดีตและ
อนาคตซึ่งสื่อออกมาให้เห็นว่า ถึงแม้ว่าการเดินทางข้ามเวลาไปนั้นจะไม่ได้ทำ
ให้ความเป็นจริงหรือสิ่งที่เราต้องการจะเปลี่ยนนั้นเปลี่ยนแปลงไปได้ แต่ก็มี
สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไป นั่นก็คือความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของเราเท่านั้น

งานวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่ามีการศึกษาฉากในฐานะเป็น
องค์ประกอบทางวรรณกรรมที่สำคัญที่มีผลต่อโครงเรื่องและตัวละคร

กล่าวคือ ฉากร้านกาแฟเป็นที่ที่ตัวละครเดินทางไปเพื่อหาคำตอบให้กับปัญหาที่รบกวนจิตใจตัวละคร แม้ความจริงที่เกิดขึ้นจะไม่เปลี่ยนแปลง แต่ความคิดและพฤติกรรมของตัวละครผู้เดินทางก็เปลี่ยนแปลงไปเพราะปัญหาที่รบกวนจิตใจได้รับการคลี่คลาย อย่างไรก็ตาม การศึกษาฉากในบทความวิจัยดังกล่าวไม่ได้ศึกษาในแง่ขององค์ประกอบของแฟนตาซี และไม่ได้นำเสนอประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการรักษาสถาบันครอบครัวของประเทศญี่ปุ่น ตามที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาวรรณกรรมแปลเรื่อง เพียงช่วงเวลาแค่วันยังอุ่น หรือ コーヒーが冷めないうちに ในประเด็นดังกล่าวมา

บทความและงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับแฟนตาซี

Tirajaroensakul, K. (2014) ศึกษา “องค์ประกอบของแฟนตาซีในการนำเสนอปัญหาครอบครัวและปัญหาสิ่งแวดล้อมในนวนิยายชุด เดอะสไปเดอร์วิก โครนิเคิลส์ ของ โทนี ดิเตอร์ลิชชี และฮอลลี แบล็ก” โดยได้แสดงลักษณะของแฟนตาซีไว้สองลักษณะคือ แฟนตาซีในส่วนของคำและความหมายที่เกี่ยวข้อง และแฟนตาซีที่เป็นแนววรรณกรรม กล่าวคือ คำว่า “Fantasy” มีความหมายว่าการปรากฏตัวหรือสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นให้เป็นประจักษ์ เป็นคำที่ให้ความหมายคล้ายกับคำว่า ความฝัน วิทยาศาสตร์ ความปรารถนาหรือจินตนาการ ดังนั้นแฟนตาซีจึงถูกนิยามให้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากจินตนาการ ไม่สามารถเป็นไปได้จริง ส่วนแฟนตาซีที่เป็นแนววรรณกรรมหรือที่เรียกว่าวรรณกรรมแนวแฟนตาซีจะหมายถึงงานเขียนประเภทหนึ่งที่เต็มไปด้วยความน่าตื่นเต้นและความสนุกสนานที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในชีวิตจริง โครงเรื่องมักเกี่ยวกับการผจญภัยหรือเรื่องราวแปลกประหลาดเหนือธรรมชาติ รวมทั้งมีตัวละครที่หลากหลาย อาทิ มนุษย์ สัตว์ สิ่งของ หรือสิ่งมีชีวิตใน

ตำนาน เป็นต้น เนื้อเรื่องไม่อิงกับหลักเหตุผลใด ๆ และส่วนมากจะจบลงที่ความสุขของตัวละคร

แฟนตาซีนำเสนอความมหัศจรรย์ผ่านองค์ประกอบที่หลากหลาย ดังนั้นจึงสามารถแบ่งประเภทรูปแบบแฟนตาซีตามองค์ประกอบที่ปรากฏในวรรณกรรมแต่ละเรื่อง อาทิ ตัวละคร ฉาก เหตุการณ์ และโครงเรื่อง โดยจะแบ่งได้ดังนี้ 1. การนำเสนอแฟนตาซีผ่านตัวละคร อาทิ คนตัวจิ๋ว พ่อมด แม่มด หรือสิ่งมีชีวิตในตำนาน 2. การนำเสนอแฟนตาซีผ่านฉาก กล่าวคือสถานที่ซึ่งไม่มีอยู่ในโลกของความเป็นจริงและมีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้นในสถานที่แห่งนั้นเป็นเรื่องปกติ อาทิ ดินแดนเวทมนตร์ ดินแดนเทพนิยาย หรือดินแดนสวรรค์ 3. การนำเสนอแฟนตาซีผ่านเหตุการณ์ อาทิ เหตุการณ์ปกติที่มีลักษณะเกินจริง และเหตุการณ์ที่เกิดจากเวทมนตร์ หรือสิ่งของที่มีพลังวิเศษ และสุดท้าย 4. การนำเสนอแฟนตาซีผ่านโครงเรื่อง อาทิ การเดินทางผจญภัยผ่านช่วงเวลาในอดีตหรืออนาคต การผจญภัยในต่างดินแดนเพื่อเอาชีวิตรอด ซึ่งวรรณกรรมแฟนตาซีส่วนใหญ่จะมีองค์ประกอบข้างต้นที่กล่าวมาครบทุกข้อ แต่ก็มีวรรณกรรมแฟนตาซีไม่น้อยเลยทีเดียวที่เพียงมีองค์ประกอบไม่ครบตามที่กล่าวมาข้างต้น แต่อย่างไรก็ตามทุกเรื่องก็ล้วนเป็นวรรณกรรมแฟนตาซีทั้งหมด

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงความหมายของแฟนตาซี รวมไปถึงการนำเสนอความเป็นแฟนตาซีผ่านองค์ประกอบต่าง ๆ ภายในวรรณกรรมเรื่องนี้ ซึ่งสามารถนำเอาองค์ประกอบและรูปแบบของแฟนตาซีมาปรับใช้ในวิจัยได้

บทความและงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับสถาบันครอบครัวและสังคมญี่ปุ่น

Klangsuwan, Y. (1996) นำเสนอบทความเรื่อง “แนวคิดระบบครอบครัวญี่ปุ่น” พบว่าครอบครัวนั้นเป็นพื้นฐานของการเกาะกลุ่มทางสังคม ซึ่งเป็นหน่วยแรกที่สมาชิกในสังคมรู้จักและเรียนรู้เกี่ยวกับสังคม ดังนั้นครอบครัวจึงหมายถึงการอาศัยอยู่ด้วยกันอย่างมีส่วนร่วมและมีการช่วยเหลือกันทางด้านเศรษฐกิจและสังคม และสิ่งสำคัญของครอบครัวในญี่ปุ่นคือหัวหน้าครอบครัวหรือผู้ดูแลครอบครัว เนื่องจากจะต้องทำทุกอย่าง อาทิ ทำงานหาเลี้ยงคนในครอบครัว ดูแลทรัพย์สิน เป็นต้น การที่ครอบครัวจะเดินทางไปในทิศทางไหนนั้นก็ขึ้นอยู่กับหัวหน้าของครอบครัวทั้งสิ้น

ความคาดหวังสำหรับการคัดเลือกผู้ที่มาสืบทอดตำแหน่งหัวหน้าของครอบครัวนั้นจะสะท้อนถึงประเพณีที่ปฏิบัติสืบทอดกันมาของประเทศญี่ปุ่น ซึ่งแต่ละเขตแต่ละจังหวัดก็จะแตกต่างกันออกไป แต่มีสิ่งหนึ่งที่เด่นชัดและปฏิบัติกันทั่วประเทศ คือบุตรคนโตจะเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งโดยไม่มีคำนึงถึงเพศ แต่ก็มีบ้างในบางจังหวัดที่คำนึงถึงเพศว่าต้องเป็นผู้ชาย แต่สุดท้ายแล้วก็ยังเป็นบุตรคนแรกอยู่ดีที่ต้องสืบทอดตำแหน่งนี้

จากการทบทวนบทความดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงแนวคิดและระบบครอบครัวญี่ปุ่นที่ว่าหัวหน้าของครอบครัวจะเป็นคนกำหนดทุกอย่างภายในครอบครัว โดยที่สมาชิกคนอื่นในครอบครัวไม่สามารถโต้แย้งได้ รวมไปถึงการสืบทอดตำแหน่งของหัวหน้าครอบครัวคนต่อไปที่จะต้องเป็นบุตรคนโตเท่านั้น นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสามารถนำเอาแนวคิดดังกล่าวไปวิเคราะห์ถึงสถาบันครอบครัวของญี่ปุ่นได้

Rupsom, P. (2001) เขียนบทความเรื่อง “การขัดเกลาทางสังคมของสถานศึกษาก่อนวัยเรียนของญี่ปุ่น” ในวารสารญี่ปุ่นศึกษา จากการศึกษาพบว่าคนญี่ปุ่นมองว่าเด็กเป็นสิ่งที่มีความเป็นค่าเป็นอย่างมาก เนื่องจากในอดีตสังคม

ของญี่ปุ่นเป็นสิ่งคมของเกษตรกรรม จึงจำเป็นจะต้องใช้แรงงานเป็นจำนวนมาก อีกทั้งวิวัฒนาการทางการแพทย์เองก็ยังคงไม่เจริญมากนัก อัตราการเกิดของประชากรญี่ปุ่นในสมัยนั้นจึงต่ำมาก คนญี่ปุ่นในอดีตจึงนิยมมีบุตรหลายคนเพื่อนำมาใช้เป็นแรงงานแก่ครอบครัว นอกจากนั้นตามกรอบแนวคิดของระบบครอบครัวญี่ปุ่นดั้งเดิม การมีบุตร หมายถึงการมีผู้สืบทอดวงศ์ตระกูล ทำให้ครอบครัวดำรงอยู่ต่อไป การมีบุตรนั้นสำคัญถึงขนาดที่ว่า หากแต่งงานกันไปแล้วนั้น ภรรยาไม่อาจมีบุตรให้กับครอบครัวของสามีได้ ภรรยาก็จะต้องยินยอมให้สามีมีภรรยาอีกคนเพื่อมีบุตรสืบสกุลต่อไป ดังนั้นการมีบุตรจะเป็นการทำให้สภาพของพ่อกับแม่มีความมั่นคงมากขึ้นภายในครอบครัว แต่หลังจากที่ญี่ปุ่นเปลี่ยนผ่านมาเป็นยุคของอุตสาหกรรม การมีบุตรหลายคนนั้นก็ถูกลดความสำคัญลง ค่านิยมการมีบุตรเพื่อนำมาใช้เป็นแรงงานก็ลดลง ครอบครัวส่วนใหญ่จึงหันมา มีบุตรเพียง 1 หรือ 2 คนเท่านั้น เนื่องจากครอบครัวหันมาให้ความสำคัญกับคุณภาพของการเลี้ยงดูบุตรแทน

ความสัมพันธ์ในครอบครัวของญี่ปุ่นกล่าวได้ว่าแม่และบุตรนั้นมีความใกล้ชิดและสนิทสนมกันอย่างลึกซึ้ง เนื่องจากเหตุผลหลากหลายประการ เหตุผลประการสำคัญคือเหตุผลด้านค่านิยมที่ให้ผู้ปกครองครอบครัวนั้นหาเลี้ยงสมาชิกภายในครอบครัวแต่เพียงคนเดียว ทำให้ผู้หญิงมีหน้าที่รับผิดชอบงานภายในบ้านทั้งหมด อาทิ การทำงานบ้าน การทำอาหาร การซักเสื้อผ้า รวมไปถึงการเลี้ยงดูบุตรด้วย เป็นต้น นอกจากนั้นยังมีค่านิยมที่พัฒนาและสืบทอดมาจากครอบครัวดั้งเดิม ที่กล่าวว่าหากแต่งงานไปแล้วก็ถือว่าพ้นจากความผูกพันของครอบครัวเดิมของตน ทำให้ความสัมพันธ์ของครอบครัวเดิมของผู้หญิงนั้นไม่ได้มีอย่างลึกซึ้งมากนัก การติดต่อกับญาติหรือว่าครอบครัวเดิมจึงถือเป็นเรื่องผู้หญิงชาวญี่ปุ่นไม่ค่อยปฏิบัติกันเท่าไรนัก

ดังนั้นแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะมีญาติหรือครอบครัวเดิมมาช่วยเหลือเลี้ยงดูบุตรอีกทั้งในสังคมญี่ปุ่นถือว่าบาทบาทและหน้าที่ที่สำคัญที่สุดของผู้หญิงคือการเลี้ยงดูบุตร ดังนั้นผู้หญิงจึงต้องคอยดูแลบุตรอย่างใกล้ชิดและรับผิดชอบอนาคตของบุตร หากบุตรจะทำผิดพลาดประการใดก็แล้วแต่หรือว่าไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต สังคมญี่ปุ่นก็จะถือว่าเป็นความผิดพลาดของแม่ด้วยทั้งหมด

การที่ผู้ชายหรือว่าสามีมีเวลาให้กับครอบครัวน้อยทำให้ภรรยาต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว รวมไปถึงกรอบและค่านิยมของสังคมที่กำหนดให้ผู้หญิงหรือว่าภรรยาในฐานะของแม่มีหน้าที่ต้องเลี้ยงดูบุตรและรับผิดชอบต่อความประพฤติของบุตร จึงทุ่มเททั้งชีวิตให้กับการเลี้ยงดูบุตร เพราะบุตรคือสิ่งเดียวที่ชีวิตของแม่บ้านญี่ปุ่นจะมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นอย่างลึกซึ้ง หากแต่ไม่ใช่เพียงแต่แม่ที่ต้องพึ่งพาบุตร แต่บุตรเองก็ต้องพึ่งพาแม่เช่นกัน อาทิ หากปัจจัยในการดำรงชีวิตมาให้ เป็นที่พึงพิงทางจิตใจให้กับบุตร

จากการทบทวนบทความดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงวิธีการเลี้ยงดูบุตรสำหรับสังคมญี่ปุ่นและค่านิยมหน้าที่ของความเป็นแม่ ที่แม่จะต้องเป็นผู้เลี้ยงดูบุตรเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากพ่อที่เป็นหัวหน้าครอบครัวต้องทำงานหาเงินมาใช้จ่าย บุตรจึงมีความผูกพันกับแม่มากกว่า เป็นสิ่งที่ผู้วิจัยสามารถนำเอาบทความนี้ไปวิเคราะห์ถึงหน้าที่ของความเป็นแม่ที่ผู้หญิงญี่ปุ่นต้องพึงกระทำ เพื่อนำมาใช้ในวิจัยได้

Sattayanurak, A. (2012) นำเสนอว่า ในญี่ปุ่น การอยู่รวมกันเป็นกลุ่มถูกสร้างให้เป็นหลักการของการดำรงชีวิต ไม่ใช่เพียงแค่การอยู่รวมกันเป็นกลุ่มเท่านั้น แต่ยังหมายถึงการที่คนนั้นมีพันธกิจและภารกิจต่อกลุ่มไปพร้อม ๆ กันอีกด้วย สำนึกในพันธกิจและภารกิจของคนหนึ่งจะเรียกร้องให้

คนนั้นเกิดความเสียสละต่อกลุ่มที่ตนเองรวมอยู่ด้วย สำนึกเช่นนี้จึงถูกปลูกฝังมาตั้งแต่อดีตสืบจนถึงปัจจุบัน ความสำนึกนี้ถูกฝังแน่นอยู่ในคำว่า “กิริ” และ “นินโจ” ซึ่งยังคงมีพลังอยู่ในระบบความรู้สึกนึกคิดของชาวญี่ปุ่นยาวนานมาจนถึงปัจจุบันเลยทีเดียว

“กิริ” หมายถึง พันธกิจและภารกิจที่คนญี่ปุ่นต้องกระทำให้เกิดผลสำเร็จหรือทำให้สุดความสามารถ ดังนั้นกิริจึงเป็นเสมือนกรอบหรือแนวทางที่ต้องปฏิบัติของคนญี่ปุ่น เพราะสามารถทำให้ตนเป็นที่คาดหวังจากคนในกลุ่มและขณะเดียวกันตนก็สามารถคาดหวังเรื่องทำนองเดียวกันจากสมาชิกในกลุ่มของตนได้ ดังนั้นแม้ว่ากิริจะดูเหมือนเป็นสิ่งที่ควรและต้องการกระทำของคนในสังคม แต่ในความเป็นจริงแล้วเป็นเรื่องของพลังของกลุ่มอย่างชัดเจน เพราะการตัดสินใจว่าใครจะมีกิรินั้นก็ขึ้นอยู่กับมาตรฐานหรือว่าหลักเกณฑ์ของกลุ่มนั้น ๆ เป็นสำคัญ

“นินโจ” เป็นพันธกิจของความเป็นมนุษย์ อาทิ ความรัก และพันธกิจที่มีต่อครอบครัวหรือมีต่อตนเองที่ชาวญี่ปุ่นจะต้องปฏิบัติ เรียกก่าย ๆ ว่าเป็นเรื่องส่วนตนนั่นเอง

ความสำนึกในคุณค่าของความเป็นกลุ่มของชาวญี่ปุ่น ทำให้ความขัดแย้งระหว่างกิริและนินโจที่ถูกนำมาเสนอในรูปแบบของวรรณกรรมจะเน้นอยู่ที่การยอมรับความสูญเสียนินโจเพื่อรักษากิริเอาไว้ หรือแม้แต่ในชีวิตประจำวันของชาวญี่ปุ่นจำนวนไม่น้อยที่ต้องรักษากิริในกลุ่มที่ทำงานจนละเลยสถาบันครอบครัวนั่นเอง

จากการทบทวนหนังสือดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงสำนึกความเป็นกลุ่มในสังคมญี่ปุ่นที่สืบทอดต่อกันมาอย่างยาวนาน และสิ่งที่ยึดความ

เป็นกลุ่มเอาไว้ที่ยังคงฝังรากลึกอยู่จนถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยสามารถนำมาปรับใช้ในเรื่องการวิเคราะห์สถาบันครอบครัวในสังคมญี่ปุ่นได้

Marina. (2020) นำเสนอบทความเรื่อง “ความรัก แบบญี่ปุ่นเป็นอย่างไร? เจาะลึกเน้น ๆ แบบเปิดอกโดยสาวญี่ปุ่น” ในบทความได้นำเสนอว่าคนญี่ปุ่นในปัจจุบันค่านิยมการแต่งงานก็เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย แต่คนหนุ่มสาวในช่วงวัน 20 ปลาย ๆ ไปจนถึง 30 กลาง ๆ นั้นมักจะทำให้ความสำคัญในเรื่องของการแต่งงานเป็นพิเศษ ผู้หญิงชาวญี่ปุ่นในวัยศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 4 ไปจนถึงเริ่มเข้าทำงาน มีความคิดที่ว่า อยากให้คนรักคนต่อไปหรือคนปัจจุบันที่มีความสัมพันธ์กันอยู่สามารถวางแผนในเรื่องของความสัมพันธ์ระยะยาวไปจนถึงขั้นสามารถวางแผนสำหรับการแต่งงานได้ เนื่องจากจากพวกเขาเหล่านั้นมีความคิดที่ว่า การคบคนที่ไม่เหมาะสมหรือคนที่ไม่เคยวางแผนความสัมพันธ์ เป็นการเริ่มต้นความสัมพันธ์ที่เสียเวลาเป็นอย่างมาก ดังนั้นการต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมของความสัมพันธ์ถือเป็นเรื่องที่เป็นความสามารถพิเศษของผู้หญิงญี่ปุ่นเลยทีเดียว

จากการทบทวนบทความดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงแนวคิดในเรื่องของความสัมพันธ์ในช่วงวัย 20 ตอนต้นเป็นต้นไป ที่มีความจริงจังในความสัมพันธ์จนถึงขั้นของการแต่งงาน และสามารถนำไปวิเคราะห์ถึงความคิดเห็นสำหรับการเริ่มต้นความเป็นครอบครัวของสังคมญี่ปุ่นในวัยได้

ความน่าสนใจในการศึกษาวรรณกรรมแปลเรื่องเพียงช่วงเวลาแค่นี้ ยังอุ่น หรือ コーヒーが冷めないうちに อยู่ที่มีการแสดงให้เห็นว่าแม้วรรณกรรมเรื่องดังกล่าวจะเป็นวรรณกรรมแนวแฟนตาซีซึ่งมีองค์ประกอบบางประการที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในชีวิตจริงและมักจะถูกมองว่าเป็นความเพ้อฝัน แต่องค์ประกอบดังกล่าวกลับเป็นส่วนสำคัญที่สามารถแสดงให้เห็น

ความวิตกกังวลหรือความปรารถนาของสังคมญี่ปุ่นที่เกี่ยวข้องกับสถาบันครอบครัวได้ ยิ่งไปกว่านั้น แม้งานวิจัยบางเรื่องที่ใช้วรรณกรรมแปลเรื่องนี้ เป็นกรณีศึกษาแล้ว เช่นงานของ ภารตี เอี่ยมเย็นได้ศึกษาเกี่ยวกับฉากและบรรยากาศของวรรณกรรมแปล รวมไปถึงศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างฉากและบรรยากาศกับโครงเรื่องในวรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่นไป แต่ยังไม่ศึกษาลักษณะแฟนตาซีที่มีผลในการนำเสนอเนื้อหาของเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น หรือ コーヒーが冷めないうちに เพราะฉะนั้นผู้วิจัยจะศึกษาการเดินทางข้ามเวลาซึ่งเป็นองค์ประกอบของแฟนตาซีรวมถึงการรักษาสถาบันครอบครัวของญี่ปุ่นผ่านวรรณกรรมแปลเรื่องนี้ ซึ่งมีเนื้อหาไม่ตรงกันกับของภารตี เอี่ยมเย็นและยังไม่มีผู้ใดศึกษาในประเด็นดังกล่าว ผู้วิจัยจึงใคร่จะศึกษาในประเด็นนี้ต่อไป

วิธีการวิจัย

1. คัดเลือกตัวบทที่สนใจศึกษา
2. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลที่ต้องการศึกษา โดยพิจารณาความเกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษา ในที่นี้จะประกอบด้วยเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามส่วนคือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมแนวแฟนตาซี ทั้งในแง่ของความหมายและองค์ประกอบของความเป็นแฟนตาซี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมแปลเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น และเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพสังคมและสถาบันครอบครัวของญี่ปุ่น
3. วิเคราะห์วรรณกรรมแปลเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่นโดยใช้แนวคิดเรื่ององค์ประกอบของวรรณกรรมแฟนตาซีและความรู้เกี่ยวกับสภาพ

สังคมและสถาบันครอบครัวของญี่ปุ่นเป็นเครื่องมือในการศึกษา จากนั้นนำผลวิเคราะห์ที่ได้มาสรุปและอภิปรายผล

4. เรียบเรียงผลการศึกษารูปแบบของงานวิจัย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาพบว่า การรักษาสถาบันครอบครัวของญี่ปุ่นเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งในนวนิยายแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงช่วงเวลาแค่วันหนึ่ง หรือ 一日一夜の冷めないうちに ได้นำเสนอปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการรักษาสถาบันครอบครัวผ่านความสัมพันธ์ของตัวละคร 4 คู่ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. คิโยคาวะ พุมีโกะและคาตาดะ โกวโร่: หากไม่ริเริ่มสานสัมพันธ์ อาจดับฝันสำหรับสร้างครอบครัว

ครอบครัวชาวญี่ปุ่นในอดีตโดยทั่วไปนั้นส่วนใหญ่จะเป็นครอบครัวที่อาศัยอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวใหญ่ โดยมีสามีเป็นผู้มีสิทธิ์ขาดแต่เพียงผู้เดียวในฐานะหัวหน้าครอบครัว ส่วนภรรยา นั้นจะมีหน้าที่อยู่ที่บ้าน ดูแลปรนนิบัติรับใช้สามีและบุตร รวมไปถึงการทำงานบ้านทุกอย่างและเลี้ยงดูบุตรด้วยตนเอง แต่ในปัจจุบันภาพลักษณ์ของสถาบันครอบครัวญี่ปุ่นเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมาก สามีเปลี่ยนมาเป็นยอมรับฟังความคิดเห็นของภรรยามากยิ่งขึ้น อีกทั้งเมื่อญี่ปุ่นเข้าสู่ยุคของอุตสาหกรรม การใช้อุปกรณ์ไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์เริ่มแพร่หลายมากขึ้นเรื่อย ๆ และเข้ามาแบ่งเบาภาระการทำงานบ้านของภรรยา อีกทั้งไม่จำเป็นต้องมีบุตรมากเพื่อใช้แรงงาน ทำให้ภรรยาเริ่มออกมาทำงานนอกบ้านมากกว่าในอดีต (Mommy & Kids Club, 2011)

ดังนั้นสถาบันครอบครัวญี่ปุ่นในปัจจุบัน ภรรยาจึงไม่ได้ทำงานบ้าน และเลี้ยงดูบุตรเพียงอย่างเดียว บางครอบครัวก็ทำงานประจำไปด้วย เหมือนกันกับสามี ทำให้ผู้หญิงหลายคนเริ่มรู้สึกภูมิใจและรู้สึกมีคุณค่าในตนเองมากกว่าในอดีต และสิ่งต่อไปที่จะตามมาคือการทำงานที่พวกเขาคิดถึงแต่เรื่องการทำงานมาเป็นอันดับแรก จนไม่มีเวลาที่จะคิดเรื่องอื่น ๆ อาทิ การแต่งงาน การมีบุตร เป็นต้น (Key, 2016 อ้างถึงใน Kokateta, 2020)

นอกจากนี้มุมมองความรักของผู้หญิงในวัยทำงานเองก็เริ่มที่จะแตกต่างจากมุมมองของวัยรุ่น เนื่องจากการทำงานให้อยู่ในกรอบของบริษัทก็เป็นเรื่องที่ยากลำบากแล้ว หากยังมีความสัมพันธ์ที่ไม่มั่นคงอีก ก็เปรียบเสมือนเป็นการเพิ่มภาระทางจิตใจของตนเองมากยิ่งขึ้น ดังนั้นคนวัยทำงานส่วนใหญ่จึงเริ่มมองหาความสัมพันธ์ที่มั่นคงสำหรับตนเอง หากความสัมพันธ์จะสามารถพัฒนาไปได้ดีในระยะยาวจนถึงการแต่งงาน คนในวัยนี้มองว่าการมีความสัมพันธ์ที่ฉาบฉวย หรือเริ่มต้นความสัมพันธ์กับคนที่ไม่สามารถพัฒนาไปจนถึงการแต่งงานได้นั้น เป็นเรื่องที่เสียเวลาและเสียโอกาสเป็นอย่างมาก (Marina, 2020)

จากปรากฏการณ์ในสังคมญี่ปุ่นที่กล่าวไปข้างต้น เมื่อนำมาพิจารณาความสัมพันธ์ตัวละคร โกวโร่และฟูมิโกะ ในเรื่องเพียงชั่วเวลากาแฟเย็น จะเห็นว่ามีคุณสมบัติคล้องกันอย่างยิ่ง “โกวโร่” จะต้องเดินทางไปทำงานที่ต่างประเทศ ทำให้ความสัมพันธ์ของเขาและ “ฟูมิโกะ” แฟนสาว ต้องจบลงอย่างกะทันหันโดยที่ไม่มีข้อแม้ใด ๆ ฟูมิโกะไม่เข้าใจและรู้สึกสับสน ในใจที่ความสัมพันธ์ครั้งนี้ต้องสิ้นสุดลง ซึ่งโกวโร่เองก็ไม่ได้บอกกล่าวเหตุผลในการสิ้นสุดความสัมพันธ์กับเธอแม้สักประโยคเดียว ฟูมิโกะจึงตัดสินใจอย่าง

แน่นอนที่จะเดินทางมาที่ร้านกาแฟฟินิกซ์ ฟินิกุลา เพื่อเดินทางข้ามเวลาไป
หาคำตอบในสิ่งที่เธอไม่เข้าใจและไม่ได้รับคำตอบจากคนรักของเธอ

ผู้แต่งให้ข้อมูลของสิ่งที่เป็นอุปสรรคในการสร้างครอบครัวในสังคม
ญี่ปุ่นยุคใหม่คือ คุณสมบัติของผู้หญิงที่เก่งและเพียบพร้อมมากเกินไป
เนื่องจากผู้หญิงญี่ปุ่นยุคใหม่ทุ่มเทในการทำงานมากขึ้น ผู้แต่งสร้างตัวละคร
หญิงฟูมิโกะให้มีลักษณะดังกล่าว เธอจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชั้นนำ
เริ่มทำงานในบริษัทใหญ่ที่เมืองหลวง และใช้เวลาเพียงสองปีก็สามารถเลื่อน
ตำแหน่งเป็นหัวหน้าดูแลโครงการต่าง ๆ

*“คำว่าพร้อมสรรพทั้งรูปลักษณ์และความสามารถมีไว้เรียกผู้หญิง
แบบฟูมิโกะโดยแท้ เพียงแต่เธอจะรู้ตัวหรือไม่ก็เท่านั้น ที่ผ่านมา
เธออุทิศชีวิตให้กับงานมาตลอด แต่ใช้ว่าจะไม่เคยมีความรัก เธอแค่
พึงพอใจกับงานที่ทำอยู่จนไม่รู้สึกรักว่าความรักมีเสน่ห์ที่ทำงาน “งานก็
คือคนรัก” เธอพูดแบบนั้นแล้วปฏิเสธคำชวนของบรรดาผู้ชายราว
กับยกมือปิดฝุ่น” (Kawagushi, 2018, pp. 10-11)*

แต่ไม่ว่าจะไฟแรงสนุกกับงานและประสบความสำเร็จมากเพียงใด
ในความเป็นผู้หญิงในสังคมญี่ปุ่น ก็ทำให้ฟูมิโกะถูกรอครอบครัวค้ายันคยะขอให้
เธอแต่งงานกับผู้ชายดี ๆ สักคนหนึ่ง เนื่องมาจากน้องสาวและน้องชายของ
เธอก็แต่งงานไปกันหมดแล้ว พ่อกับแม่ก็เลยคาดหวังให้เธอแต่งงานตามไป
ด้วย แม้จะคิดว่างานคือสิ่งที่สำคัญที่สุด แต่ถ้าหากได้เริ่มต้นความสัมพันธ์แล้ว
ก็อยากได้ความสัมพันธ์ที่มั่นคง และเป็นความสัมพันธ์ที่ยาวนานไปจนถึงการ
แต่งงาน ดังนั้น การเลือกคู่หมายที่จะแต่งงานของฟูมิโกะ ก็เป็นแบบเดียวกับ
ผู้หญิงวัยทำงานในสังคมญี่ปุ่นยุคใหม่ นั่นคือ “ก่อนหน้านี้ฟูมิโกะไม่เคยร้อน

ใจเรื่องแต่งงาน แต่การแต่งงานของน้องสาวก็ทำให้ความคิดของฟูมิโกะเปลี่ยนแปลงไปไม่น้อย จนเริ่มคิดว่าถ้าอีกฝ่ายเป็นโกโร่ เธอจะแต่งงานด้วยก็ได้” (Kawagushi, 2018, pp. 17-18)” เนื่องมาจากฟูมิโกะเห็นความมั่นคงในความสัมพันธ์ของเธอและโกโร่ ว่าในที่สุดแล้วมันจะสามารถพัฒนาไปจนถึงการสร้างครอบครัวได้

นอกจากความเพียบพร้อมของฝ่ายหญิง ผู้แต่งให้ข้อมูลว่าสิ่งที่ยังเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาความสัมพันธ์ไปจนถึงการสร้างครอบครัวก็คือคุณสมบัติที่ด้อยกว่าของตัวละครฝ่ายชายโกโร่ โกโร่นั้นทั้งรูปลักษณ์และคุณสมบัติเทียบฟูมิโกะไม่ได้เลย เขามีบาดแผลขนาดใหญ่อยู่บนใบหน้า “เพราะสภาพของผมเป็นแบบนี้... โกโร่กล่าวแล้วเสยผมด้านหน้าที่ยาวปรกเหนือคิ้วข้างขวา บริเวณนั้นมีรอยแผลโดนไฟลวกขนาดใหญ่ พาดตั้งแต่เหนือคิ้วข้างนั้นไปจนถึงบริเวณไหล่” (Kawagushi, 2018, p. 65)” หน้าที่การงานก็ยังไม่น่าเทียบเท่ากับฟูมิโกะ อีกทั้งในระหว่างที่พวกเขาทั้งคู่แต่งงานกันนั้น ยังมีชายหนุ่มหน้าตาดีถึงสองคนเข้ามาจีบฟูมิโกะอีก นี่จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้โกโร่รู้สึกว่าเขาคนนี้ไม่มีความเหมาะสมเลยสักนิดเดียวที่จะเริ่มต้นพัฒนาความสัมพันธ์กับฟูมิโกะไปจนถึงขั้นสร้างครอบครัว

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นการปลุกฝังในเรื่องของการสร้างสถาบันครอบครัวแบบในอดีต กล่าวคือ ผู้ชายจะต้องเป็นหัวหน้าครอบครัว มีหน้าที่ในการตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ภายในบ้าน รวมไปถึงการดูแลสมาชิกครอบครัวให้มีความสุข นอกจากนั้นในอดีตผู้ชายจะเป็นคนที่ออกไปทำงานข้างนอกบ้านเพื่อหาเงินมาเลี้ยงดูครอบครัวเพียงคนเดียวเท่านั้น จึงเกิดเป็นความรู้สึกที่ฝังอยู่ในความคิดว่าตนเองจะต้องดูแลผู้อื่นได้เป็นอย่างดี เห็นได้จากโกโร่ แฟนของฟูมิโกะ เนื่องมาจากเขาทำงานในที่ทำงานเดียวกันกับฟูมิ

โกะ และที่สำคัญคือตัวโกโรนั้นมิตำแหน่งหน้าที่การงานที่ต่ำกว่า นี่จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้โกโรรู้สึกว่าคุณเองไม่เหมาะสมกับฟูมิโกะเลยสักนิดเดียว เขาจะต้องทำให้ตนเองมีความภาคภูมิใจมากกว่า มีความเพียบพร้อมที่เท่ากันหรือมากกว่าผู้หญิง เพื่อให้เขามั่นใจได้ว่าตัวเขาสามารถดูแลบุคคลในครอบครัวได้ เขาจึงตัดสินใจไปอเมริกาเพื่อแสวงหาความก้าวหน้าในชีวิตและไม่บอกเหตุผลใดๆกับฟูมิโกะเนื่องจากเขาอายุเกินกว่าจะบอกสิ่งที่เป็นปกติในจิตใจ และนั่นเป็นสาเหตุให้ความสัมพันธ์ระหว่างเขาและฟูมิโกะไม่พัฒนาไปจนถึงขั้นแต่งงาน

2. โคตาเกะและฟูสะงิ: เมื่อใครจะต้องเลือนหาย สายสัมพันธ์จะยังคงอยู่หรือไม่

ปัญหาของตัวละครคู่ต่อมาในวรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงชั่วเวลาไม่กี่ชั่วโมง หรือ コーヒーが冷めないうちに เป็นปัญหาที่ทั้งมีความสืบเนื่องจากตัวละครคู่แรกและแสดงให้เห็นปัญหาในขั้นตอนต่อไปของสถาบันครอบครัว กล่าวคือตัวละครชายฟูสะงิมีฐานะทางสังคมที่ต่ำกว่าโคตาเกะผู้เป็นภรรยา ความแตกต่างนั้นดูจะมีมากกว่าโกโรที่มีสถานะทางเศรษฐกิจ สังคม รวมทั้งรูปร่างหน้าตาที่ด้อยกว่าฟูมิโกะเสียด้วยซ้ำ ฟูสะงินั้นแทบจะอ่านหนังสือไม่ออก “เขาพอเขียนอักษรฮิรางานะได้ แต่อักษรคันจินั้นเขียนได้เฉพาะตัวที่เคยเรียนช่วงประถมต้นเท่านั้น” (Kawagushi, 2018, p. 100) เนื่องจากในวัยเด็กฐานะทางบ้านเขายากจนมาก ดังนั้น การที่เขาโตได้มาจนกระทั่งได้เป็นนักจัดสวน ได้รู้จักและคบหากับโคตาเกะผู้เป็นถึงนางพยาบาลจึงเป็นเรื่องที่ยากลำบากและต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างมาก และดูเหมือนว่าการที่ฟูสะงิและโคตาเกะสามารถลงเอยด้วยการแต่งงานกัน

ได้ก็เนื่องมาจากโคตาเกะเป็นฝ่ายที่ตั้งใจเขียนจดหมายฉบับสุดท้ายไปหาฟูสะจิ จึงทำให้ต่อมาเขาเขียนตอบมาสั้น ๆ ว่า เราแต่งงานกันเถอะ ทั้งคู่จึงได้แต่งงานกันและย้ายไปอยู่ที่อพาร์ทเมนต์ตามลำพังสองคนสามีภรรยา

การแยกตัวมาอยู่กันเป็นครอบครัวเดียวของฟูสะจิและโคตาเกะสอดคล้องกับสภาพสังคมสมัยใหม่ของญี่ปุ่นในปัจจุบันที่เปลี่ยนจากครอบครัวใหญ่กลายเป็นครอบครัวเดี่ยว กล่าวคือหลังจากแต่งงานแล้ว คู่สามีภรรยาก็จะแยกออกมาจากพ่อกับแม่และสร้างครอบครัวเป็นของตนเอง คนญี่ปุ่นส่วนใหญ่จึงไม่ค่อยกลับไปเยี่ยมพ่อกับแม่ในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์แต่จะกลับไปในช่วงปีใหม่ที่แทน เนื่องมาจากว่าชาวญี่ปุ่นหลาย ๆ คนจะย้ายถิ่นฐานจากบ้านเกิดของตนออกไปอาศัยอยู่ตามเมืองใหญ่ ๆ อย่างโตเกียว เพราะมีโอกาสสำหรับการทำงานที่มากกว่า ดังนั้นจึงเป็นอีกหนึ่งสาเหตุสำหรับการเปลี่ยนแปลงมาเป็นครอบครัวเดี่ยว (Yuri, 2021)

การที่โคตาเกะผู้เป็นภรรยามีอาชีพเป็นนางพยาบาล ส่วนฟูสะจิสามีเป็นเพียงนักจัดสวนที่ไม่ต้องใช้ความรู้เฉพาะทางแต่อาศัยความชำนาญในการประกอบอาชีพ ก็ส่งผลให้ชีวิตครอบครัวของทั้งคู่ในส่วนทางกับค่านิยมทั่วไปของครอบครัวญี่ปุ่นเรื่องการแบ่งงานกันทำระหว่างสามีกับภรรยามากอยู่แล้ว บทบาทของสามีภรรยาในเรื่องนี้ยิ่งตอกย้ำความต่างต่างนั้นโดยบทบาทของโคตาเกะกับฟูสะจิล้วนดูเหมือนเท่าเทียมกันหรือฝ่ายหญิงดูมีสถานะทางสังคมที่สูงกว่าด้วยซ้ำ ยิ่งไปกว่านั้น ผู้แต่งยังให้ตัวละครฝ่ายชายคือฟูสะจิป่วยเป็นโรคอัลไซเมอร์ชนิดที่เกิดขึ้นเร็ว สิ่งนี้ยังสะท้อนจิตใจของฟูสะจิมายิ่งขึ้นไปอีก เพราะเท่ากับเขาจะกลายเป็นคนที่ไร้สมรรถภาพเนื่องจากสูญเสียความทรงจำ เขาอาจประกอบอาชีพไม่ได้ และอาจทำอะไรรอบตัวไม่ได้เลย และในที่สุดสภาพของเขาจะกลายเป็นเพียงคนป่วยที่ให้

ภรรยาดูแลเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ฟุสะงิได้แต่เก็บความกลัวนั้นไว้และระบายมันออกมาในรูปของจดหมายที่เขาไม่มีความกล้าเพียงพอที่จะส่งให้โคตาเกะ ในยามที่เขายังพอจะจำอะไรได้อยู่บ้าง

โรคอัลไซเมอร์ชนิดที่เกิดขึ้นเร็ว ทำให้ฟุสะงิค่อย ๆ ลืมทุกสิ่งทุกอย่างไปทีละเล็กทีละน้อยจนหมดสิ้น ลืมแม้กระทั่งว่าภรรยาของตัวเองเป็นใคร ชื่ออะไร หน้าตาเป็นแบบไหน ตัวเขากลับจำไม่ได้เสียแล้ว โคตาเกะที่เป็นภรรยาเองก็ทำหน้าที่ดูแลเขามาตลอดถึงแม้ว่าฟุสะงิจะจำเธอไม่ได้ก็ตาม จนวันหนึ่งเธอได้รับรู้โดยบังเอิญว่าฟุสะงิอยากมอบจดหมายให้กับเธอ ด้วยความอยากรู้เธอจึงมาที่ร้านกาแฟแห่งนี้เพื่อหาคำตอบในสิ่งที่ตัวเธอสงสัย คำตอบนั้นคือความในใจของฟุสะงิที่อยากให้โคตาเกะยังคงอยู่กับเขาในฐานะภรรยา ไม่ใช่ในฐานะพยาบาล

ดังนั้นจะเห็นว่า ปัญหาของตัวละครโคตาเกะและฟุสะงิ คือการตั้งคำถามถึงความเป็นครอบครัวโดยดูจากความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยา และหากอ่านความกังวลใจของฟุสะงิจะเห็นว่าสิ่งนั้นคือความพยายามในการรักษาความเป็นสถาบันครอบครัวเอาไว้ ผู้แต่งได้ขับเคลื่อนสถานการณ์ของปัญหาไปถึงขนาดที่ว่าหากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งสูญเสียความทรงจำไปจนหมด ความเป็นสามีภรรยาจะยังคงอยู่หรือไม่ ปมมด้อยในจิตใจของฟุสะงิหลายประการ ตั้งแต่เรื่องบทบาทในครอบครัวที่ไม่เป็นไปตามสังคมญี่ปุ่นดั้งเดิม ความสามารถสถานะทางสังคม และสมรรถนะของภรรยาที่ดูเหมือนว่าสามีในทุกทาง รวมถึงการแยกตัวมาอยู่เป็นครอบครัวเดี่ยวทำให้กล่าวได้ว่าในครอบครัวของฟุสะงิและโคตาเกะก็มีสมาชิกเพียงฟุสะงิและโคตาเกะเท่านั้น ทำให้เขารู้สึกอาลัยที่สุดในที่สุดครอบครัวของเขาจะยังเป็นครอบครัวอยู่ไหม หากเขาเปลี่ยนไปจนกลายเป็นคนที่จำอะไรไม่ได้เลย นอกจากนั้นฟุสะงิเองก็

รักโคตาเกะอยู่มาก เพราะความรู้สึกดีต่อกว่าภายในจิตใจของเขา ทำให้ต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างมากในการสร้างครอบครัว ถึงเขาจะรู้ตัวเองดีว่าในท้ายที่สุดแล้วจะต้องล้มกรรยาของตนเองไปจนหมดสิ้น แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังคงอยากให้โคตาเกะดูแลเขาในฐานะภรรยามากกว่าในฐานะของพยาบาล เพื่อคงความสำคัญของครอบครัวที่เขาสร้างมาอย่างยากลำบากให้ยังคงอยู่ต่อไปถึงแม้ว่าตนเองจะทำอะไรไม่ได้เลยก็ตาม

3. ฮิราอิ ยาเอโกะและครอบครัว: ความคาดหวังของครอบครัวกับอิสระที่ต้องการ

ในสังคมญี่ปุ่น ครอบครัวเป็นเสมือน “องค์กร” คล้ายบริษัทในปัจจุบัน ครอบครัวเป็นองค์กรที่มีหน้าที่ มีทรัพย์สิน มีชื่อสกุลซึ่งเปรียบเสมือนชื่อบริษัท มีตราประจำครอบครัวซึ่งเหมือนเครื่องหมายการค้า ครอบครัวมักจะมีอาชีพของครอบครัว ซึ่งนำรายได้มาจุนเจือสมาชิกภายในครอบครัว อาชีพของครอบครัวคือ การเพาะปลูกข้าว ค้าข้าว การมีร้านค้า การมีกิจการทำอุตสาหกรรมในครอบครัว การเป็นช่างฝีมือเฉพาะทาง การเป็นผู้ผลิตสินค้าเฉพาะประเภท เป็นต้น

ความต่อเนื่องของครอบครัวมีความสำคัญมากและจำเป็นจะต้องหาผู้มาดูแลครอบครัวนี้ให้คงอยู่ต่อไปเรื่อย ๆ ผู้ดูแลครอบครัวก็จะเป็นหัวหน้าครอบครัว หัวหน้าครอบครัวจะมีงานต้องทำมากและมีหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบครอบครัวและสมาชิกทุกคนในครอบครัว ครอบครัวจะอยู่ต่อเนื่องได้ก็ขึ้นอยู่กับความสามารถของหัวหน้าครอบครัวแต่ละรุ่น (Klangsuwan, 1996)

สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งในสังคมญี่ปุ่นคือ สำนึกความเป็นกลุ่มซึ่งเป็นหลักการของการดำรงชีวิต และยังหมายถึงการที่คนนั้นมีพันธกิจและภารกิจต่อกลุ่มไปพร้อม ๆ กันอีกด้วย ความสำนึกนี้ถูกฝังแน่นอยู่ในคำว่า “กิริ” และ “นินโจ” ซึ่งยังคงมีพลังอยู่ในระบบความรู้สึกนึกคิดของชาวญี่ปุ่นยาวนานมาจนถึงปัจจุบัน

“กิริ” หมายถึง พันธกิจและภารกิจที่คนญี่ปุ่นต้องกระทำให้เกิดผลสำเร็จหรือทำให้สุดความสามารถ ดังนั้นกิริจึงเป็นเสมือนกรอบหรือแนวทางที่ต้องปฏิบัติของคนญี่ปุ่น เพราะสามารถทำให้ตนเป็นที่คาดหวังจากคนในกลุ่มและขณะเดียวกันตนก็สามารถคาดหวังเรื่องทำนองเดียวกันจากสมาชิกในกลุ่มของตนได้

“นินโจ” เป็นพันธกิจของความเป็นมนุษย์ อาทิ ความรัก และพันธกิจที่มีต่อครอบครัวหรือมีต่อตนเองที่ชาวญี่ปุ่นจะต้องปฏิบัติ เรียกว่า ง่าย ๆ ว่าเป็นเรื่องส่วนตัว

ความสำนึกในคุณค่าของความเป็นกลุ่มของชาวญี่ปุ่น ทำให้ความขัดแย้งระหว่างกิริและนินโจที่ถูกนำมาเสนอในรูปแบบของวรรณกรรมจะเน้นอยู่ที่การยอมรับความสูญเสียนินโจเพื่อรักษากิริเอาไว้ หรือแม้แต่ในชีวิตประจำวันของชาวญี่ปุ่นจำนวนไม่น้อยที่ต้องรักษากิริในกลุ่มที่ทำงานจนละเลยสถาบันครอบครัว (Sattayanurak, 2012)

ความขัดแย้งระหว่างสำนึกแบบกิริและนินโจนี้เห็นได้ชัดในตัวละครที่ชื่อฮิราอิ ฮิราอิเป็นเจ้าของร้านสแน็กส์บาร์ ผู้ที่หนีออกจากบ้านเกิดมาหางานทำที่โตเกียว เพราะว่าครอบครัวของเธอเปิดเป็นโรงแรมที่ชื่อว่า “ทาคา คุระ” “บ้านเกิดของฮิราอิเป็นเรียวกังเก่าแก่ที่เปิดกิจการมาได้ร้อยแปดสิบปี ตั้งอยู่ในเขตอาโอบะ เมืองเซ็นได จังหวัดมียางิ เรียวกังมีชื่อว่า

“ทาคาคุระ” ซึ่งเขียนด้วยตัวคันจิอันมีความหมายว่า “ห้องเก็บสมบัติ” (Kawagushi, 2018, p. 156) เนื่องจากเธอเป็นบุตรสาวคนโตของครอบครัว พ่อกับแม่จึงตั้งความคาดหวังไว้กับอิราอิสูงมากในการที่จะให้เธอรับช่วงต่อดูแลกิจการโรงแรมหรือเป็น “โอคามิ” รุ่นต่อไป แต่อิราอิกลับไม่สนใจที่จะดูแลโรงแรมเลยแม้แต่น้อย เธออยากได้ชีวิตที่มีอิสระ เธอต้องการจะใช้ชีวิตด้วยตัวของเธอเอง โดยไม่ต้องมีความคาดหวังของครอบครัวมาบังคับ

ความที่เธอไม่ทำตัวให้พ่อแม่เป็นห่วง อีกทั้งยังมีนิสัยที่เป็นมิตรและได้รับความรักจากผู้คนโดยธรรมชาติ พ่อแม่ก็คาดหวังเป็นอย่างมากกว่าอิราอิจะเติบโตเป็นโอคามิที่ยอดเยี่ยมในอนาคต ทว่าพ่อแม่ไม่เข้าใจนิสัยของอิราอิอย่างแท้จริง อิราอิเป็นคนรักอิสระ ไร้กฎเกณฑ์ เธอทำเรื่องที่ยอยากทำโดยไม่สนสายตาใคร เพราะมีนิสัยตั้งว่านี่แหละ จึงแบกคัมภีร์ขึ้นไปโรงเรียนได้ และก็เพราะความทำอะไรตามใจฉันนี่แหละ เธอถึงได้จัดการเรื่องของตนด้วยตัวเองทั้งหมด ซึ่งส่งผลให้ไม่มีเรื่องใดที่พ่อแม่ต้องกังวล มันก็เท่านั้นเอง” (Kawagushi, 2018, p. 176)

ภาระหน้าที่ในการรับผิดชอบต่องานสำหรับอิราอิบุตรคนโตนั้นเปรียบได้กับกิริ ที่เป็นกรอบกำจัดอิสระที่เธอต้องการ การดูแลโรงแรมก็เปรียบเสมือนกักขังเธอเอาไว้ในกรอบของการใช้ชีวิตที่เป็นแบบแผนตามที่พ่อแม่คาดหวังและเลือกให้เป็น โดยไม่ใช่ตัวตนของเธออย่างแท้จริง ดังนั้นความเป็นอิสระที่เธอต้องการก็เปรียบเสมือนนินโจ ที่ไม่ได้ต้องอยู่ในกรอบที่สังคมกำหนดเอาไว้ แต่เป็นสิ่งที่ตัวของเธอนั้นเลือกเส้นทางเดินเป็นของตัวเอง คนญี่ปุ่นส่วนมากจะเลือกกิริและลดความเป็นนินโจลง แต่ด้วยนิสัยของอิราอิ

แล้วนั้นเธอจึงเลือกนินโจมากกว่ากิริ นั่นก็คือเลือกที่จะเดินไปตามเส้นทางของความเป็นอิสระหรือเส้นทางที่ตัวของเธอเลือกเดินไปเอง มากกว่าที่จะอยู่บนเส้นทางที่พ่อแม่คาดหวังและเลือกเอาไว้ให้

อิราอิหนีออกจากบ้านมาตั้งแต่อายุ 18 และไม่เคยมติดต่อกับครอบครัวอีกเลยแม้กระทั่งน้องสาวก็ตาม แต่น้องสาวนั้นก็เพียรพยายามมาคอยบอกให้เธอกลับไปยังบ้านเกิดด้วยกัน จนน้องสาวเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ อิราอิจึงกลับมาที่ร้านกาแฟที่คุ้นเคยแห่งนี้อีกครั้งเพื่อทำในสิ่งที่เธอต้องการ นั่นคือการเดินทางไปพบกับน้องสาวที่เธอรู้สึกผิดด้วยเป็นอย่างมาก ทั้งการที่เธอทิ้งภาระหน้าที่ให้น้องสาวสืบทอดกิจการของครอบครัว และการที่น้องสาวเพียรมาตามจนเป็นเหตุให้น้องของเธอถึงแก่ความตาย การเดินทางย้อนเวลากลับไปคุยกับน้องสาวก่อนที่เธอจะเสียชีวิตทำให้เธอกลับมาทบทวนสิ่งที่เป็นกิริและนินโจหรือพันธกิจที่มีต่อครอบครัวกับความต้องการของตัวเองอีกครั้งหนึ่งและได้คำตอบในท้ายที่สุด

4. เคและนางาระ: ความกังวลสำหรับการทำหน้าที่ของความ เป็นแม่

ปัญหาของตัวละครคู่สุดท้ายในเรื่องคือปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของสถาบันครอบครัว นั่นคือปัญหาการเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัวซึ่งโดยปกติสังคมญี่ปุ่นมักเน้นหนักไปที่แม่มากกว่าพ่อ จากสภาพสังคมญี่ปุ่นเอง ความไม่มีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจหลังจากปี 1990 ที่เกิดเศรษฐกิจฟองสบู่แตกนำไปสู่ความวิตกกังวลในการเลี้ยงดูบุตรที่เพิ่มขึ้น

ครอบครัวญี่ปุ่นในปัจจุบันมีลักษณะพิเศษอย่างหนึ่งคือจะให้ความสำคัญกับเด็ก ให้เด็กเป็นเหมือนศูนย์กลางของทุกสิ่ง เมื่อก่อนเด็กอยู่ใน

ฐานะของแรงงานและอยู่ในฐานะสหายของผู้ใหญ่ด้วย แต่หลังจากสมัยเมจิ เด็กมีฐานะเป็นผู้ที่ต้องได้รับการปกป้องและดูแลจากพ่อแม่ เพื่อที่จะเติบโตไปเป็นพลเมืองที่ดีที่จะสนับสนุนประเทศ ครอบครัวสมัยใหม่จึงมีบทบาทในการเลี้ยงดูและปกป้องเด็ก

ปัจจุบันความรับผิดชอบเรื่องการดูแลบุตรส่วนใหญ่จะถูกผลักให้เป็นความรับผิดชอบของแม่ การที่บุตรไปโรงเรียนทำให้ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นนอกจากครอบครัวของตน และไม่สามารถเพิกเฉยกับมารยาทในสังคมได้ ปัจจัยดังกล่าวเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้แม่ต้องรับผิดชอบอย่างมาก นอกจากนี้ นโยบายของรัฐยังส่งผลกระทบต่อความรับผิดชอบที่แม่มีต่อบุตรทางอ้อมอีกด้วย ดังเช่นในปี 1961 มีการกำหนด “นโยบายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์” ขึ้นและกำหนดให้มีการตรวจวัดสมรรถภาพเด็ก 3 ขวบ รวมถึงการสร้างหลักการเลี้ยงลูกถึง 3 ขวบ สิ่งเหล่านี้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อที่จะเน้นย้ำให้เห็นถึงความสำคัญในการดูแลบุตรของผู้เป็นแม่ รวมถึงการเน้นย้ำการเลี้ยงดูบุตรอย่างใกล้ชิดในช่วงเวลา 3 ขวบแรก (Shima, 2016)

คุณแม่ชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่นิยมดูแลครอบครัวด้วยตนเอง จะเห็นได้จากเมื่อสาวญี่ปุ่นแต่งงานและมีบุตรก็จะลาออกจากการทำงานเพื่อมาดูแลครอบครัว เมื่อแม่ต้องเลี้ยงบุตรและต้องดูแลงานบ้านไปด้วย บุตรน้อยก็จะได้อยู่กับแม่ตลอดเวลา เห็นการดำเนินชีวิต ทั้งคลานทั้งเดินตามแม่ไปรอบบ้าน ไม่ว่าจะนั่งจะซุกผ้า ตากผ้า ทำอาหาร ล้างจาน บุตรได้ดูผ่านตา เกิดการจดจำและเรียนรู้จากสิ่งที่แม่ทำ (Nunzmoko, 2018)

ความคาดหวังของสังคมญี่ปุ่นต่อบทบาทความเป็นแม่นำเสนอผ่านความคิดของตัวละครเคอย่างชัดเจน เธอเป็นโรคหัวใจมาตั้งแต่กำเนิด หลังจากที่ได้ออกกับ “นางาเระ” เจ้าของร้านกาแฟพุนิคุลี พุนิคุลา พวกเขา

เริ่มต้นความสัมพันธ์ จนตอนนี้แค่ตั้งครรภ์ แต่ด้วยความที่ร่างกายไม่แข็งแรง เคจึงเกิดความกังวลว่าลูกของเธอจะเป็นอย่างไรหากเธอไม่อยู่แล้ว เห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

“พรุ้งนี่ฉันจะไปโรงพยาบาล ฉันจะเข้าโรงพยาบาลให้เรียบร้อย บอกตามตรงนะ ฉันรู้สึกว่าจะถ้าเข้าโรงพยาบาลแล้ว ฉันจะไม่ได้กลับมาที่นี่อีก ก็เลยตัดสินใจให้เด็ดขาดไม่ได้ซักที... แต่ท่าทางจะใกล้ถึงขีดจำกัดเต็มที... ร่างกายของฉันทันทีถึงขีดจำกัดแล้ว...และดูเหมือนว่าการคลอดเด็กคนนี้จะต้องใช้พลังทั้งหมดที่ฉันมี... เพราะฉะนั้น... ฉันเลยตัดสินใจแล้วว่าจะไปโรงพยาบาล แต่ฉันกลัวจิ้งเหลนน้ำ... เด็กคนนี้จะมีความสุขได้ไหมหนอ ลูกจะเหงามั้ยนะ ลูกจะร้องไห้หรือเปล่า แม่ทำได้แค่ให้กำเนิดลูกอย่างเดียวลูกจะอภัยให้แม่ได้มั๊ยจ๊ะ นี่ ฉันกลัวจัง... กลัวว่าจะคอยอยู่ดูแลเด็กคนนี้ได้... ฉันควรทำยังไงดี ฉันอยากให้เด็กคนนี้มีความสุข... ก็แค่นั้นแท้ ๆ แต่ฉันกลับกลัวถึงขนาดนี้” (Kawagushi, 2018, pp. 227-229)

เคไม่ได้หวาดกลัวความตายเพียงแต่กังวลและเศร้าใจที่จะไม่ได้เห็นการเติบโตของลูกกับตาตัวเองในฐานะแม่ ความวิตกกังวลและความเศร้าหมองนั้นกัดกินจิตใจ พอจิตใจถูกกัดกร่อน พลังชีวิตก็ถูกลิตรอนไปด้วย และพลังกำลังที่ถดถอยก็กระตุ้นให้เกิดความกังวลยิ่งขึ้นไปอีก ร่างกายอาจอ่อนแอจนเสียชีวิตทั้งแม่และลูกก่อนจะทันได้คลอดก็ได้ คะซุซึคิ” (Kawagushi, 2018, pp. 232-233)

จากตัวอย่างข้างต้น ความคิดของตัวละครแสดงให้เห็นถึงหน้าที่ของความเป็นแม่ของผู้หญิงญี่ปุ่น ญี่ปุ่นนั้นให้ความสำคัญกับทรัพยากรมนุษย์มาตั้งแต่ในอดีตที่ต้องการแรงงาน ทำให้พยายามเลี้ยงดูบุตรซึ่งมีความลำบากเพราะความรู้ทางการแพทย์ยังคงไม่แพร่หลาย จนมาถึงปัจจุบัน การมีเทคโนโลยีเข้ามาแทนที่ทำไมจำเป็นต้องมีบุตรเพื่อใช้แรงงานอีกต่อไป แต่บุตรหรือสมาชิกใหม่ยังคงความสำคัญของทรัพยากรมนุษย์เอาไว้ จึงเปลี่ยนมาเป็นการมีบุตรให้มีคุณภาพแทน ดังนั้นหน้าที่ของผู้หญิงในฐานะภรรยาและมารดาจึงกลายเป็นการเลี้ยงดูและอบรมบุตรตั้งแต่เกิดไปจนถึงขั้นสร้างครอบครัว เห็นได้จากการที่เคนั้นมีร่างกายที่ไม่แข็งแรงเนื่องจากเป็นโรคหัวใจ แต่เคก็ยังยืนยันที่จะต้องคลอดลูกด้วยกำลังเท่าที่ตนเองจะมี และบทบาทความเป็นแม่ไม่ใช่เพียงการให้กำเนิด แต่ยังหมายถึงการเลี้ยงดูสมาชิกให้เติบโตอย่างมีคุณภาพ เธอจึงเกิดความกังวลภายในจิตใจ เพราะตัวเธอรู้ตัวเองดีอยู่แล้วว่าตนเองไม่แข็งแรงมากพอที่จะอยู่ดูแลลูกและทำหน้าที่ของแม่อีกประการหนึ่งหลังจากการคลอดลูกเสร็จสิ้น นั่นก็คือการเลี้ยงดูและเฝ้ามองการเติบโตของลูก

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าปัญหาของตัวละครทั้งสี่คู่แล้วแต่เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับความอยู่รอดของสถาบันครอบครัวทั้งสิ้น ตัวละครแต่ละคู่พบทางตันในปัจจุบัน และพวกเขาล้วนต้องการข้ามเวลาเพื่อไปค้นหาคำตอบ หรือแก้ไขข้อข้องใจบางอย่างในอดีต และที่ร้านกาแฟพูนิกูลี พูนิกูลาแห่งนี้ ก็มีที่นั่งพร้อมถ้วยกาแฟพร้อมเสิร์ฟเหล่าผู้คนที่ต้องการเดินทางข้ามเวลาเหล่านี้

การเดินทางข้ามเวลา: ความมหัศจรรย์ที่ช่วยแก้ปัญหาเกี่ยวกับการรักษาสถาบันครอบครัวญี่ปุ่น

แฟนตาซีคือ ความสามารถของมนุษย์ที่จะจินตนาการข้อเท็จจริง เหตุการณ์ หรือสถานการณ์ที่อาจจะเป็นไปได้ เป็นไปไม่ได้ หรือไม่จริง คำนี้มาจากภาษาละติน phantasia ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากภาษากรีก phantasia อีกทอดหนึ่ง จินตนาการเป็นจินตนาการในระดับที่สูงขึ้น เพราะหมายถึง คณะของบุคคลที่จะคิดค้น สร้าง หรือผลิตโลกจินตนาการที่เติมเต็มไปด้วย จินตนาการของผู้คิด ซึ่งในแง่นี้จินตนาการสามารถแสดงออกผ่านการสร้างสรรค์งานศิลปะในการผลิตผลงาน เช่น ภาพวาด ประติมากรรม นวนิยาย ภาพยนตร์ ดนตรี เป็นต้น

วรรณกรรมแฟนตาซีจึงเป็นงานเขียนประเภทหนึ่ง ซึ่งเต็มไปด้วย ความมหัศจรรย์และความสนุกสนานซึ่งไม่อาจเป็นไปได้ในชีวิตจริง โครงเรื่องมักเกี่ยวกับการผจญภัยและเรื่องราวประหลาดเหนือธรรมชาติ มีตัวละครหลากหลายเป็นได้ทั้งคน สัตว์ สิ่งของ หรือสิ่งมีชีวิตในตำนาน ในบางเรื่องมีฉากที่ตระการตาและมีวัตถุวิเศษ เหตุการณ์แนววรรณกรรมแฟนตาซีจึง

หลากหลาย ไม่อิงกับหลักเหตุผลใด ๆ และจบลงด้วยความสุขสมหวังของตัวละครเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวรรณกรรมเยาวชน

แฟนตาซีนำเสนอความมหัศจรรย์ผ่านองค์ประกอบที่หลากหลาย สามารถแบ่งประเภทรูปแบบแฟนตาซีได้ตามองค์ประกอบที่ปรากฏในวรรณกรรมแต่ละเรื่อง อาทิ ตัวละคร ฉาก เหตุการณ์ และโครงเรื่อง โดยสรุปจากการแบ่งประเภทแฟนตาซีที่ปรากฏในหลายบทความ ดังนี้

1. การนำเสนอแฟนตาซีผ่านตัวละคร อาทิ คนตัวจิ๋ว สัตว์พูดได้ สิ่งของมีชีวิต ภูติปีศาจ พ่อมด แม่มด หรือสิ่งมีชีวิตในตำนาน วรรณกรรมแนวแฟนตาซีที่เน้นการนำเสนอตัวละครและปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร ผู้ประพันธ์มักให้ตัวละครแฟนตาซีเป็นเพื่อนกับเด็กที่รู้สึกเดียวดาย ตัวละครแฟนตาซีเหล่านี้จึงมีบทบาทคล้ายตัวละครผู้ช่วยในนิทานพื้นบ้าน เพื่อเสริมแก่นความคิดเรื่องความรัก มิตรภาพ และคุณงามความดี

2. การนำเสนอแฟนตาซีผ่านฉาก กล่าวคือ สถานที่ซึ่งไม่มีอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงและมีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้นในสถานที่แห่งนั้นเป็นเรื่องปกติ อาทิ ดินแดนเวทมนตร์ แดนเทพนิยาย หรือแดนสวรรค์ การนำเสนอผ่านฉากเช่นนี้นับเป็นวรรณกรรมแฟนตาซีระดับสูง เนื่องจากผู้ประพันธ์ต้องสร้างโลกสำหรับแฟนตาซีขึ้นมาใหม่ทั้งหมด ขณะที่วรรณกรรมบางเรื่องใช้ฉากซึ่งเป็นสถานที่ที่ทั่วไปแต่บังเกิดความมหัศจรรย์บางอย่างขึ้น อาทิ เหตุการณ์แฟนตาซีเกิดขึ้นในบ้าน โรงเรียน หรือใจกลางเมือง

3. การนำเสนอแฟนตาซีผ่านเหตุการณ์ อาทิ เหตุการณ์ปกติที่มีลักษณะเกินจริง และเหตุการณ์มหัศจรรย์ซึ่งเกิดจากเวทมนตร์ คำสาปพรวิเศษ หรือสิ่งของที่มีพลังวิเศษ เหตุการณ์มหัศจรรย์มักเป็นสัญลักษณ์ที่สื่อถึงการเติบโตของตัวละคร และเสริมสร้างการเติบโตทางความคิดและจิตใจ

ให้แก่ผู้อ่านไปพร้อมกัน อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือสำหรับสร้างภาพจินตนาการ
แก่ผู้อ่าน เพื่อให้เกิดความเข้าใจและความสนุกสนานมากขึ้น

4. การนำเสนอแฟนตาซีผ่านโครงเรื่อง อาทิ การเดินทางผจญภัย
ผ่านห้วงเวลาในอดีตหรืออนาคต การผจญภัยในต่างดินแดนเพื่อเอาชีวิตรอด
การผจญภัยเพื่อค้นหาบางสิ่ง หรือการค้นพบทางวิทยาศาสตร์ซึ่งยังไม่เกิดขึ้น
จริงในปัจจุบัน แฟนตาซีที่ให้ความสำคัญกับโครงเรื่องมักต้องการสื่อเรื่อง
ความเปลี่ยนแปลง การเติบโต หรือความตาย ผู้ประพันธ์ให้ความสำคัญกับ
โครงเรื่องและการกระทำของตัวละครอย่างมาก ตัวละครจึงได้เรียนรู้และ
เติบโตผ่านประสบการณ์ผจญภัยของตนเอง

วรรณกรรมแนวแฟนตาซีส่วนใหญ่มีองค์ประกอบที่กล่าวมาข้างต้น
ครบทุกข้อ ขณะที่บางเรื่องอาจมีเพียงบางองค์ประกอบเท่านั้น แต่ถึงแม้จะมี
เพียงแค่องค์ประกอบเดียว ก็สามารถนับว่าเป็นวรรณกรรมแนวแฟนตาซี
ทั้งสิ้น (Tirajaroensakul, 2014)

ฉากร้านกาแฟที่มีการเดินทางข้ามเวลาได้ถือเป็นเรื่องสำคัญของ
ความเป็นแฟนตาซีในวรรณกรรมแปลเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น ทั้งนี้
หากพิจารณาจากสิ่งที่ Bradshaw (2013-2022) นำเสนอในบทความเรื่อง
5 Essential Elements Every Fantasy Novel Needs ในนิตยสารออนไลน์
Writer's Edit ร้านกาแฟฟิสิกส์-ฟิสิกส์ เป็นสิ่งที่ Bradshaw อธิบายว่าเป็น
องค์ประกอบที่สำคัญประการแรกของนวนิยายแนวแฟนตาซี นั่นคือ
a magic system หรือระบบแห่งความมหัศจรรย์ ระบบดังกล่าวคือ
การอ้างอิงถึงสิ่งที่เกิดขึ้นหรือดำรงอยู่ในเรื่องที่จะไม่ปรากฏหรือเป็นไปได้ใน
โลกแห่งความเป็นจริง ในที่นี้คือเก้าอี้ในร้านตัวที่นั่งแล้วจะสามารถเดินทาง
ข้ามเวลาได้ เก้าอี้ตัวนี้มีบทบาทสำคัญในเรื่องเพราะเป็นเครื่องมือที่นำพาตัว

ละครกลับไปยังอดีต (หรืออนาคต) ที่พวกเขาต้องการได้ซึ่งสิ่งนี้ไม่มีวันเกิดขึ้นในโลกแห่งความเป็นจริง นอกจากเก้าอี้ที่เป็นสื่อ กฎต่าง ๆ ที่ผู้ปรารถนาจะนั่งเก้าอี้ต้องจำให้ขึ้นใจและยอมรับซึ่งมีถึงห้าข้อ กล่าวคือ กฎข้อที่หนึ่ง เมื่อย้อนเวลากลับไปในอดีต จะไม่สามารถพบกับคนที่ไม่เคยมาเยือนที่ร้านกาแฟแห่งนี้ได้ กฎข้อที่สอง เมื่อย้อนเวลากลับไปในอดีต ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอดีตได้ กฎข้อที่สาม ที่นั่งภายในร้านที่จะพาเดินทางข้ามเวลานั้นจะมีคนนั่งอยู่ก่อนแล้วเสมอ หากอยากจะนั่งที่ตรงนั้นก็ต้องรอให้คนที่นั่งอยู่ก่อนแล้วลุกออกไปเสียก่อน กฎข้อที่สี่ เมื่อย้อนเวลากลับไปในอดีต ห้ามลุกออกจากที่นั่งโดยเด็ดขาด และกฎข้อที่ห้า จะเดินทางข้ามเวลาได้นั้นก็เฉพาะช่วงเวลาที่กำลังกาแฟในแก้วยังอุ่น ๆ หลังจากรินใส่แก้วกาแฟแล้วเท่านั้น เก้าอี้ในร้านและกฎเกณฑ์แห่งการนั่งเก้าอี้คือระบบแห่งความมหัศจรรย์ที่ทำให้นวนิยายเรื่องนี้ก้าวข้ามโลกแห่งความเป็นจริงไปสู่โลกมหัศจรรย์ นั่นคือการเดินทางย้อนอดีตหรือเดินทางไปสู่ออนาคต

ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นขณะตัวละครนั่งเก้าอี้คือบรรยากาศแห่งความมหัศจรรย์ที่ผู้แต่งบรรยายในเรื่อง การเดินทางข้ามเวลาจะเกิดขึ้นเมื่อตัวละครคะซุริเริ่มรินกาแฟใส่แก้วให้ผู้นั่งเก้าอี้ เมื่อคะซุรินกาแฟให้ฟูมิโกะด้วยท่าที่เคร่งขรึม สิ่งที่เกิดขึ้นคือ พอเห็นไอร้อนลอยขึ้นมาจากกาแฟที่เดิมจนเต็มถ้วย รอบ ๆ โต๊ะที่ฟูมิโกะนั่งอยู่ก็เริ่มบิดเบี้ยวไปเหมือนไอนั้นทันทีหญิงสาวหลับตาด้วยความกลัว ความรู้สึกว่าร่างกายบิดเบี้ยวประหนึ่งเป็นไอระเหยทิวีความรุนแรงยิ่งขึ้นอีก (Kawagushi, 2018, p. 56) เมื่อฟูมิโกะเดินทางข้ามเวลาไปยังอดีตที่เธออยากไปแล้ว ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกของฟูมิโกะไว้ดังนี้ และแล้วความรู้สึกเหมือนวิญญาณที่ส่ายไปมาราวเป็นไอร้อนก็หายวับไป สัมผัสของมือและเท้าที่ไร้ความแน่นอนกลับมาชัดเจนดังเดิม

(Kawagushi, 2018, p. 60) การนั่งเก้าอี้ข้ามเวลาขณะที่คะซึรินกาแพนำฟูมิโกะมายังวันที่เธออยากย้อนกลับมา คือวันที่เจอกับโกโรในร้านกาแฟแห่งนี้เมื่อสัปดาห์ก่อน และทำให้เธอได้บอกโกโรในสิ่งที่เธอไม่ได้พูดวันนั้น รวมถึงได้ฟังความในใจของโกโรที่เธอไม่เคยได้ยินมาก่อนด้วย เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นทุกครั้งที่ตัวละครอื่นๆในเรื่องมานั่งเก้าอี้ตัวนี้ ไม่ว่าจะเป็น โคตาเกะ อิราอิ หรือเค ซึ่งล้วนแต่เป็นผู้ต้องการเดินทางข้ามเวลาไปแก้ไขปัญหในใจตนเองทั้งสิ้น

ดังนั้น หากพิจารณาความหมายและองค์ประกอบของแฟนตาซีที่กล่าวมา ในวรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่องเพียงชั่วเวลากาแฟยงุ่น หรือ コーヒーが冷めぬうちに ผู้แต่งได้นำเสนอความแฟนตาซีผ่านฉาก ซึ่งเป็นสถานที่ที่ไม่มีอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงและมีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้นในสถานที่แห่งนั้น นั่นคือร้านกาแฟที่มีการเดินทางข้ามเวลาได้ นอกจากนี้ยังอาจพิจารณาได้ว่าเป็นการเสนอความแฟนตาซีผ่านเหตุการณ์ กล่าวคือ เหตุการณ์ปกติที่มีลักษณะเกินจริง และเหตุการณ์มหัศจรรย์ซึ่งเกิดจากเวทมนตร์ คำสาป พรวิเศษ หรือสิ่งของที่มีพลังวิเศษ และเหตุการณ์มหัศจรรย์มักเป็นสัญลักษณ์ที่สื่อถึงการเติบโตของตัวละคร ซึ่งเหตุการณ์ที่ตัวละครแต่ละตัวในเรื่องเพียงชั่วเวลากาแฟยงุ่นเดินทางข้ามเวลาไปเพื่อแก้ไขข้อข้องใจของตนเองแล้วกลับมาสู่โลกความเป็นจริงพร้อมคำตอบบางประการ อาจพิจารณาได้ว่าตัวละครแต่ละตัวผ่านบททดสอบและพร้อมก้าวสู่ขั้นตอนต่อไปของชีวิตซึ่งถือเป็นการเติบโตทางความคิดแบบหนึ่งได้

จากการศึกษาพบว่าในวรรณกรรมแปลเรื่อง เพียงชั่วเวลากาแฟยงุ่นมีการใช้องค์ประกอบของแฟนตาซี คือ ฉากและเหตุการณ์ เพื่อเสนอทางแก้ไขประเด็นปัญหาการรักษาสถาบันครอบครัวในสังคมญี่ปุ่น

ผ่านการเดินทางข้ามเวลาของตัวละครทั้งสี่ที่เดินทาง ได้คำตอบ และเติบโต มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. คิโยคาวะ ฟูมิโกะและคาตาดะ โกวโร่: หากไม่เปิดใจสาน

สัมพันธ์ อาจดับฝันสำหรับสร้างครอบครัว

โกวโร่ จะต้องเดินทางไปทำงานที่ต่างประเทศ ทำให้ความสัมพันธ์ของเขาและ ฟูมิโกะแฟนสาวต้องจบลงอย่างกะทันหัน โดยที่ไม่มีข้อแม้ใด ๆ ฟูมิโกะไม่เข้าใจและรู้สึกสับสนในใจที่ความสัมพันธ์ครั้งนี้ต้องสิ้นสุดลง ซึ่งโกวโร่เองก็ไม่ได้บอกกล่าวเหตุผลในการสิ้นสุดความสัมพันธ์นี้กับเธอแม้สักประโยคเดียว ฟูมิโกะจึงตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะเดินทางมาที่ร้านกาแฟพูนิกุสึ พูนิกุลา เพื่อเดินทางข้ามเวลาไปหาคำตอบในสิ่งที่เธอไม่เข้าใจและไม่ได้รับคำตอบจากคนรักของเธอ ซึ่งฟูมิโกะได้ใช้ความมหัสจรรย์ของร้านกาแฟมา ใช้แก้ปัญหาภายในจิตใจของเธอ

เมื่อเดินทางข้ามเวลามาได้ ฟูมิโกะโพล่งถามโกวโร่ไปว่า

“อย่าไปเลย “ทำไมไม่ปรึกษากันเลยละ” ฉันไม่อยากให้คุณไป “ฉันรู้ว่าคุณให้ความสำคัญกับงาน ถ้าจะไปอเมริกา ฉันก็ไม่ว่าหรอก ไม่คิดค้านด้วย” นึกว่าเราจะได้อยู่ด้วยกันตลอดไปซะอีก “แต่อย่างน้อย ๆ” มีแค่ฉันคนเดียวที่คิดแบบนั้นหรือ “ฉันก็อยากให้คุณปรึกษาฉันบ้าง แบบนี้มันเหมือนกับว่าคุณไปอเมริกาตามอำเภอใจโดยไม่ปรึกษากันเลย” ทั้งที่ฉัน “ฉันรู้สึก” รักคุณจากใจจริงแท้ ๆ “เหงา ๆ ยังไงก็ไม่รู้ เรื่องที่ฉันอยากพูดก็มีเท่านั้นละ”

(Kawagushi, 2018, pp. 63-65)

แต่ก่อนที่ฟุมิโกะจะเดินทางข้ามเวลากลับไปที่ร้านกาแฟ เธอก็ได้
ยินโกโร่ค่อยๆ เผยความในใจออกมา

“ผมเคยคิดมาตลอด...ผมเคยคิดมาตลอดว่า...ผมไม่ใช่
ผู้ชายที่เหมาะสมกับคุณ” ฟุมิโกะไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายกำลังพูดเรื่อง
อะไร ชายหนุ่มเอ่ยต่อ “ทุกครั้งที่คุณชวนผมไปดื่มกาแฟ ผมจะห้าม
ตัวเองไม่ให้รู้สึกชอบคุณเสมอ...” “เพราะสภาพผมเป็นแบบนี้...”
โกโร่กล่าวแล้วเสยผมด้านหน้าที่ยาวปรกเหนือคิ้วข้างขวา บริเวณ
นั้นมีรอยแผลไฟลวกขนาดใหญ่พาดตั้งแต่เหนือคิ้วข้างนั้นไปจนถึง
บริเวณโหนก “เพราะก่อนได้พบกับคุณ พวกผู้หญิงมักพากันรังเกียจ
ผม จนไม่ยอมคุยกับผมด้วยซ้ำ” “ตั้งแต่เรคบกันก็ด้วย...” “สักวัน
หนึ่ง...คุณคงชอบผู้ชายคนอื่นที่...เอ่อ...เท่าๆนี้...” “ผมคิดอย่าง
นั้นมาตลอด...” “สามปี...” ชายหนุ่มพึมพำโดยยั้งหันหลังให้เธอ
“...อยากให้คุณรอมผมสักสามปี...แล้วผมจะกลับมาอย่างแน่นอน”

(Kawagushi, 2018, pp. 65-67)

ฟุมิโกะไปยังอดีตเพื่อบอกถึงความในใจของเธอก่อน เธอไม่คาดหวัง
ถึงความเปลี่ยนแปลงเพราะรู้กฎของการเดินทางข้ามเวลาดี แต่สิ่งที่เธอไม่
เคยคาดคิดว่าจะได้ยินคือความในใจของโกโร่ ที่เขาพูดก่อนจะเดินออกจาก
ร้านกาแฟไป โกโร่คิดว่าเขาไม่เหมาะสมกับฟุมิโกะเลย เพราะเขามีบาดแผล
ขนาดใหญ่ที่โหนก ไม่ว่าจะใครก็ตามต่างหวาดกลัวในตัวเขากันไปหมด ก่อน
หน้าที่จะมาเจอฟุมิโกะ ก็ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนกล้าที่จะพูดคุยกับเขามาก่อน
เลย เขาเลยต้องห้ามตัวเองไม่ให้ชอบฟุมิโกะไปมากกว่านี้ แต่สุดท้ายเพราะ

เขารู้สึกอยากเหมาะสมกับฟูมิโกะเขาจึงเลือกที่จะเดินทางไปทำงานที่อเมริกา ในตอนสุดท้ายเขาบอกกับฟูมิโกะว่าให้เธอรอเขาเพียงแค่สามปีเท่านั้น เพียงแค่สามปี แล้วเขาจะกลับมาหาฟูมิโกะอย่างแน่นอน

หลังจากเดินทางข้ามเวลาไปยังวันนั้นแล้ว สิ่งในตัวละครฟูมิโกะได้นำกลับมาจากอดีตด้วยคือ ความเข้าใจถึงความสัมพันธ์และคำตอบในความสัมพันธ์ระหว่างตัวของเธอกับโกโร่ ฟูมิโกะได้นำเอามาปรับใช้และแก้ไขปัญหาของเธอ นั่นก็คือ การที่เธอนั้นยังคงรอโกโร่ต่อไป เพราะเชื่อว่าในอีกสามปีข้างหน้า โกโร่จะรักษาสัญญาที่ให้กับเธอเอาไว้ และกลับมาจากอเมริกาเพื่อกลับมาหาเธออย่างแน่นอน ถึงแม้ว่าการที่ฟูมิโกะจะเดินทางข้ามเวลาไปยังอดีตจะไม่ทำให้การไปอเมริกาของโกโร่ต้องเปลี่ยนแปลงไป แต่สิ่งที่เปลี่ยนไปคือ จิตใจของฟูมิโกะ ที่รับรู้ปัญหาภายในจิตใจของโกโร่ และเฝ้ารอวันที่โกโร่กลับมาเพื่อแก้ไขมันไปพร้อมกัน

2. โศดาเกะและฟูสะจิ: แม้ความทรงจำของใครจะเลือนหาย แต่สายสัมพันธ์จะคงอยู่

เมื่อโศดาเกะ ภรรยาที่เป็นนางพยาบาลได้รับรู้โดยบังเอิญในวันหนึ่งว่าฟูสะจิผู้สามีซึ่งบัดนี้ความจำเสื่อมถึงขนาดจดจำเธอไม่ได้แล้วอยากมอบจดหมายให้กับเธอ ด้วยความอยากรู้เธอจึงมาที่ร้านกาแฟฟูนิคูชิ ฟูนิคูลาเพื่อเดินทางข้ามเวลาไปหาคำตอบในสิ่งที่ตัวเธอสงสัย ว่าจดหมายอะไรกันที่สามีอยากมอบให้เธอ ซึ่งโศดาเกะได้ใช้ความมหัสจรรย์ของร้านกาแฟมาใช้แก้ปัญหาภายในจิตใจของเธอ เห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

“คุณคะ” เธอเปลอส่งเสียงเรียกอีกฝ่ายที่ทำคอตก เพิ่งเคยเห็นเขาหุดหูขนาดนี้เป็นครั้งแรก เธอรู้สึกเหมือนถูกบีบอยู่ในอก และแล้วฟูสะจิก็ก็นมุนตัวหันหลังให้เธอ เขาเดินตรงไปยังเก้าอี้เคาน์เตอร์ที่นั่งอยู่จนถึงเมื่อครู่ คราวกระเป๋าสตางค์ใบเล็กสีดำที่วางไว้หน้าเคาน์เตอร์ หยิบซองสีน้ำตาลจากข้างใน แล้วเดินกลับมายื่นหน้าโศดาเกะอีกครั้ง “ไม่รู้ทำไมเธอจึงเห็นว่าเขาดูเขินอาย ไม่มีทั้งความกังวลและความสิ้นหวัง ฟูสะจิเริ่มพูดจิมงด้วยเสียงแหบแห้ง จับใจความยาก “เธอในตอนนี้อย่างไม่รู้เรื่องอาการป่วยของฉัน...” นั่นคงเป็นสิ่งที่เขารู้ แต่บางที “โศดาเกะ” อาจจะรู้แล้ว หรือไม่ก็ใกล้จะรู้เต็มที่ “ฉันไม่รู้จะบอกยังไงดี...” ฟูสะจิกของสีน้ำตาลชิ้นเล็กน้อยให้เธอดู เขาตั้งใจจะบอกให้โศดาเกะรู้ว่าตัวเองเป็นโรคอัลไซเมอร์ผ่านจดหมายนั่นเอง”

(Kawagushi, 2018, pp.123-124)

โคตาเกะเดินทางข้ามเวลาไปยังวันนั้น จนได้พบกับฟูสะจิที่มายังร้านกาแฟพอดี้ เธอจึงถามเกี่ยวกับจดหมายที่เขาบอก แต่ฟูสะจิทำท่าทางเศร้าสร้อยราวกับรู้อยู่แล้วว่าเธอเดินทางมาจากอนาคตและรับรู้เกี่ยวกับอาการป่วยของเขาอยู่แล้ว จนถึงขั้นที่เขาบอกว่่านั้นก็ช่วยเอาของจดหมายฉบับนี้ไปทิ้งให้เขาหน่อยนะ โคตาเกะจึงบอกเพื่อให้เขาสบายใจว่า เขาจะหายจากโรคนี้อย่างแน่นอน หลังจากกลับมาแล้ว โคตาเกะเปิดจดหมายอ่าน เธอได้รับรู้ถึงความกังวลใจของฟูสะจิ

“เธอเป็นนางพยาบาล คงสังเกตเห็นแล้วว่าฉันป่วยเป็นโรคที่ทำให้หลงลืมหลาย ๆ เรื่อง เพราะฉะนั้น ในกรณีที่ฉันสูญเสียความทรงจำไปเรื่อย ๆ ต่อให้ฉันพูดหรือทำตัวยังไง ต่อให้ฉันเกิดลืมเรื่องของเธอ เธอก็คงใช้ความเยือกเย็นข่มอารมณ์ตัวเองและคบหากับฉันต่อไปในฐานะพยาบาล แต่ฉันอยากให้อาจารย์เอาไว้อย่างหนึ่งว่า พวกเราเป็นสามีภรรยา กัน ถ้าเป็นสามีภรรยา กันแล้วต้องทนขมขื่น เราแยกทางกันก็ได้นะ เธอไม่จำเป็นต้องทำตัวเป็นพยาบาลต่อหน้าฉัน ถ้าเธอไม่อยากจะฉันเป็นสามี เธอจะไปจากฉันก็ได้ เธอทำเฉพาะเรื่องที่ได้ในฐานะภรรยา ก็พอแล้ว ก็เราเป็นสามีภรรยา กันนี่นา ยังไง ต่อให้ฉันสูญเสียความทรงจำ ฉันก็ยังอยากเป็นสามีภรรยากับเธอ ถ้าเธออยู่กับฉันด้วยความเห็นใจเพียงอย่างเดียว ฉันไม่เอาด้วยหรอก ฉันไม่กล้าพูดต่อหน้าเธอ เลยเขียนเป็นจดหมายให้เธอตามนี้” (Kawagushi, 2018, pp.130-131)

เนื้อความในจดหมายที่โคตาเกะได้อ่านเมื่อเดินทางข้ามเวลาไปคือ ความในใจของฟูสะงิที่ยังอยากให้โคตาเกะดูแลเขาในฐานะภรรยามากกว่าในฐานะของพยาบาล เขายังอยากให้ครอบครัวของตนเองดำเนินไปอย่างถึงที่สุด ถึงแม้ว่าเขาจะจำไม่ได้แล้วก็ตาม ดังนั้น สิ่งที่ตัวละครโคตาเกะได้นำกลับมาจากอดีตด้วยคือ การที่โคตาเกะยังสามารถคงสภาพของความเป็นครอบครัวเอาไว้ได้ ถึงแม้ว่าฟูสะงิจะสูญเสียความทรงจำไปแล้ว โคตาเกะเองก็รับรู้อยู่แล้วว่าการเดินทางข้ามเวลาไปยังอดีตนั้นไม่สามารถเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงอะไรได้ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงให้ฟูสะงิหายจากโรคอัลไซเมอร์ชนิดเกิดขึ้นเร็วได้ หรือให้ฟูสะงิไม่ลืมเธอได้ แต่สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปก็คือ จิตใจของโคตาเกะเอง ที่สามารถดำรงความเป็นภรรยาและสามีก่อนหน้านี้ที่ฟูสะงิจะป่วยกลับมาได้ ทำให้คำว่าครอบครัวได้ดำเนินต่อไป

3. อีราอิ ยาเอโกะและครอบครัว: คุณผู้พาอีเรอกลับไปเติมเต็ม ความคาดหวังของครอบครัว

การที่อีราอิปฏิเสธการเป็นโอบาเชะของโรงแรมและหนีออกจากบ้าน มาเปิดร้านสแน็กบาร์ที่โตเกียวทำให้โอบาเชะของโรงแรมที่เก่าแก่นี้ตกไปอยู่ในความดูแลของคุณี๋องสาว ฝ่ายคุณี๋องเองก็เดินทางจากบ้านเกิดมาหาพี่สาวทุกเดือน แรก ๆ อีราอิก็ออกมาพบน้องสาว แต่พอนานไปเธอก็เริ่มหลบหน้าคุณี๋อง เนื่องจากคิดว่าคุณี๋องโกรธเธอเพราะว่าเธอหนีออกมา ทำให้คุณี๋องต้องเป็นโอบาเชะแทน ครั้งสุดท้ายที่คุณี๋องมาพบอีราอิ เธอก็ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต ในวันนั้น อีราอิก็ยังคงหลบหน้าน้องสาวเช่นเคย เมื่อรู้ข่าวว่าน้องสาวเสียชีวิต อีราอิรู้สึกผิดกับคุณี๋องมาก จึงมาที่ร้านกาแฟฟูนิคุลี ฟูนิคุลี เพื่อเดินทางกลับไปวันที่น้องสาวมาหาตนอีกครั้ง

“อะไรกัน มาจากอนาคตเธอ” “ใช่...” “เอ๊ะ...มาทำอะไรเธอ” เคนในอดีตไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นในอนาคต คำถามของเธอจึงตรงไปตรงมาและไร้เดียงสา “มาเจอน้องสาวนิดหน่อยนะ” อีราอิไม่มีกะจิตกะใจที่จะโกหก มือที่กำลังจดหมายอยู่บนตักบีบแน่นขึ้น “อ๊ะ น้องสาวที่มาเกลี้ยกล่อมอยู่เรื่อยนะเธอ” “ใช่” “แปลกจัง! ทั้งที่หลบทุกทีเนี่ยนะ” “วันนี้...ฉันอยากจะเจอหน้าเขาให้ชัด ๆ ไปเลยนะ...” อีราอิพยายามตอบด้วยความสับสน

(Kawagushi, 2018, p. 184)

เมื่อเดินทางข้ามเวลาไปพบคุมิ อีราอิเป็นฝ่ายบอกคุมิว่าเธอจะกลับไปอยู่บ้านเกิดเอง คำบอกเล่าของอีราอิทำให้คุมิแปลกใจด้วยความคาดไม่ถึง “ฉันกลับก็ได้นะ กลับบ้านเกิดไง...” “จริงเหรอ” คุมิถามย่ำด้วยสีหน้าเหมือนยังไม่อยากเชื่อ “...แต่ฉันทำอะไรไม่เป็นเลยนะ” ผู้เป็นที่บอกด้วยความรู้สึกผิด “ไม่เป็นไร ๆ! เรื่องงานเอาไว้อ่อย ๆ จำไปก็ได้! พอกับแม่ต้องดีใจแน่เลย!” “เธอ” “แน่นอนแล้ว!” (Kawagushi, 2018, p. 191) ความตั้งใจกลับไปบ้านเกิดของอีราอิในตอนนี้เป็นเพราะความรู้สึกผิดที่เธอคิดว่าเธอคือสาเหตุที่ทำให้น้องสาวเสียชีวิต เธอจึงตั้งใจกลับไปชดใช้ แต่ปฏิบัติการของคุมิเป็นสิ่งที่เธอคิดไม่ถึง คุมิระเบิดร่องไห้ออกมา แรกทีเดียวอีราอิเข้าใจว่าคุมิโกรธที่เธอทิ้งภาระการเป็นโอรุคามีให้ ส่วนเธอหนีออกจากบ้านมาใช้ชีวิตตามความต้องการของตนเองอย่างคนเห็นแก่ตัว เมื่อเธอบอกคุมิว่าเธอจะกลับบ้าน คุมิจึงร้องไห้ด้วยความดีใจที่ภาระนี้หลุดไปจากตัวเธอเสียที แต่เมื่ออีราอิได้ยินความในใจที่แท้จริงของคุมิ สิ่งนั้นกลับทำให้อีราอิยิ่งเศร้าเสียใจ

คุณิตอบพร้อมกััพยกััหน้าเป็นการใหญ่ ใบหน้าของเธอ แดงกััในชั่วพริบตา จากนั้นก็ร้องให้ออกมา “เป็นอะไรไปนะ” คราวนี้สิราอิกกลายเป็นฝ่ายงงวยเสียเอง ใช่ว่าเธอจะไม่เข้าใจ ความหมายในน้ำตาของคุณิ ถ้าสิราอิกกลับบ้านเกิด น้องสาวก็จะเป็น อิสระเสียที จะดีใจที่ความอดุตาสาหะในการหว่านล้อมมานานหลายปี ประสบความสำเร็จก็เข้าใจได้ แต่สิราอิกไม่เคยนึกเลยว่ามันจะเป็น เรื่องน่าอินตึจนต้องร้องไห้แบบนี้ พอได้ยินคำถามนั้น คุณิก็กััหน้า ทึ่มพััว่า “ฉันมีความฝึนมาตลอดเลยนะสิ...” น้ำตาเม็ดโตร่วงเฝาะ ๆ ลงบนโต๊ะ สิราอิกเริ่มว่าวุ่นใจ น้องสาวของเธอมีความฝึนอย่างที่ว่า ไว้จริง ๆ เธอมีเรื่องที่ยอยากทำ ความเห็นแก่ตัวของสิราอิกช่วงชิง ความฝึนของอีกฝ่าย ซััร้ายยังเป็นความฝึนที่อดทนเก็บไว้จนถึงกับ ร้องให้ออกมา เมื่อคิดว่าเธอควรรุ้ให้ชัดเจนว่าตัวเองเหยียบยััความ ฝึนแบบใดของคุณิอยู่ ผู้เป็นพี่จึงเอ่ยถามด้วยเสียงอันแผ่วเบา “... ความฝึนเรื่องอะไรเธอ” คุณิเงยหน้าพร้อมดวงตาแดงกัั หลังสุด หายใจลึกก็ตอบว่า “ฉันอยากทำเรียวกัักับพี่อย่างเต็มตัวนะสิ...” ใบหน้าร้องไห้ของคุณิแปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มในทันใด สิราอิกไม่เคย เห็นรอยยิ้มมีความสุขแบบนี้ของน้องสาวมาก่อนเลย”

(Kawagushi, 2018, pp. 191-193)

ความในใจของคুমิที่อยากทำเรื่องกั๊กกับพี่สาว ความรักที่คুমิแสดงออกต่อฮิราอิจังเปิดเผย จริงใจ และบริสุทธิ์ ปฏิบัติเหล่านั้นทำให้ฮิราอิจังเข้าใจคুমิและทวีความรักน้องสาวของเธอมากยิ่งขึ้น การกลับไปบ้านเกิดเพื่อขอใช้ความผิดของฮิราอิจังแปรเปลี่ยนเป็นการกลับไปเพื่อสานต่อความรักที่คুমิมิต่อเธอ อาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า กิริหรือสำนึกในความเป็นกลุ่มของฮิเรอิจังที่ขาดหายไปเนื่องจากเธอเลือกนินโจหรือความต้องการของตัวเองเป็นใหญ่ สามารถกลับคืนมาสู่ใจของฮิเรอิจังได้ด้วยกิริของน้องสาวนั่นเอง

หลังจากเดินทางข้ามเวลาไปยังวันนั้นแล้ว สิ่งส่วนตัวละครฮิราอิจังนำกลับมาจากอดีตด้วยคือ การที่เธอรักซาตัญญูระหว่างตัวเธอกับคুমิจึงจะร่วมทำเรื่องกั๊กด้วยกัน ฮิราอิจังตัดสินใจเดินทางกลับบ้านเกิด นอกจากนั้นยังเป็นการตัดสินใจที่จะทำตามความคาดหวังของพ่อแม่อีกครั้ง ถึงแม้ฮิราอิจังจะรู้ว่าการเดินทางข้ามเวลาไปยังอดีตจะไม่ทำให้ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป น้องสาวของเธอ คุมิเองก็ไม่ได้พ้นจากความตาย แต่สิ่งที่เปลี่ยนไปคือ จิตใจของเธอที่มีความสุขเมื่อได้กลับไปอยู่กับพ่อแม่ และได้ทำตามสิ่งที่สัญญาเอาไว้กับคুমิ

4. เคและนางาระ: คำตอบคลายความกังวลสำหรับการทำหน้าที่ของความเป็นแม่

เค เป็นโรคหัวใจมาตั้งแต่กำเนิด หลังจากที่ได้เจอกับ นางาระ เจ้าของร้านกาแฟฟุนิคุชิ ฟุนิคุลา พวกเขาเริ่มต้นความสัมพันธ์ จนตอนนั้นเคตั้งครรภ์แล้ว แต่ด้วยความที่ร่างกายไม่แข็งแรง เคจึงเกิดความกังวลว่าลูกของเธอจะมีความเป็นอยู่อย่างไรหากเธอไม่มีชีวิตอยู่แล้ว “*เคไม่ได้หวาดกลัวความตาย เพียงแต่กังวลและเศร้าใจที่จะไม่ได้เห็นการเติบโตของลูกกับตัวเธอเองในฐานะแม่ ความวิตกกังวลและความเศร้าหมองนั้นกัดกินจิตใจ พอจิตใจถูก*

กักร่อน พลังชีวิตก็ถูกลิตรอนไปด้วย” (Kawagushi, 2018, pp. 232-233) เธอจึงเลือกที่จะเดินทางข้ามเวลาเพื่อไปพบกับลูกสาวให้แน่ใจว่าลูกสาวของเธอจะเติบโตมาเป็นอย่างดีถึงแม้ตัวเธอจะไม่อยู่แล้วก็ตาม ซึ่งเคได้ใช้ความมหัศจรรย์ของร้านกาแฟมาใช้แก้ปัญหาภายในจิตใจของเธอ เห็นได้จากตัวอย่างดังต่อไปนี้

“ความมีชีวิตชีวา กลับคืนมาในแวตตาของเธอ จะได้พบลูกของเราแล้ว นั่นคือความหวังเล็ก ๆ เป็นความหวังที่เล็กน้อยแต่จริง ๆ เคหันหน้าไปหานางาเระซึ่งนั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์ นัยต์ตาลมโตจ็บจ้องดวงตาของเธออย่างแน่วแน่”

(Kawagushi, 2018, p. 233)

ด้วยความช่วยเหลือของหลายคนที่อยู่ใกล้กับเคและนางาเระ พวกเขาช่วยกันหาทางให้เคเดินทางข้ามเวลาไปพบกับบุตรสาวของเธอที่ชื่อมิกิได้ แม้จะเป็นการเดินทางที่ดูแปลกสักหน่อย คือเดินทางข้ามเวลาไปอนาคตก็ตาม เมื่อได้พบกัน เคดีใจมากพยายามชวนมิกิพูดคุย แต่ปฏิกิริยาของมิกินิ่งอึ้งถามคำตอบคำ ทำให้เครู้สึกเสียใจเพราะคิดว่าการให้กำเนิดมิกิแม้จะรู้ว่าเธออยู่เคียงคู่ไม่ได้เป็นความเห็นแก่ตัวของเธอ การที่เธออยากมาเห็นมิกิว่าจะเติบโตมาอย่างไร ใช้ชีวิตอย่างไรในอนาคตก็เป็นความเห็นแก่ตัวของเธออีก เธอจึงคิดว่าหรือการเดินทางข้ามเวลามาเป็นสิ่งที่สมควรทำ เธอจึงกล่าวขอโทษมิกิ “แม่ทำได้แค่ให้กำเนิดลูกอย่างเดียว ลูกจะอภัยให้แม่ได้มั้ยจ๊ะ แต่ลูกไม่มีทางอภัยให้อยู่แล้ว เพราะเธอทำให้ลูกต้องเหงาถึงเพียงนั้น ท่าทีของมิกิดูจะไม่ต้อนรับเคซึ่งเดินทางมาพบลูกสาว เนื่องจากความเห็นแก่ตัวของตัวของเราไม่ควรมาพบลูกเลย...” (Kawagushi, 2018, p. 259)

ถึงแม้จะจะปฏิบัติหน้าที่ตามที่สังคมญี่ปุ่นคาดหวังกับบทบาทของผู้หญิง นั่นคือการเป็นแม่ที่ให้กำเนิดประชากรรุ่นใหม่ของประเทศ แต่เค็ก็ยังสำนึกเสียใจว่าเธอไม่สามารถทำหน้าที่แม่ผู้เลี้ยงดูฟูมฟักสมาชิกรุ่นใหม่ได้ อาจกล่าวได้ว่าความเสียใจของเคสะสะท้อนถึงความคาดหวังของสังคมญี่ปุ่นที่มีต่อผู้หญิงในบทบาทของแม่ผู้เลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัวได้เป็นอย่างดี แม้เธอจะยอมเสี่ยงชีวิตตนเองคลอดลูกออกมา แต่เมื่อไม่สามารถอยู่ดูแลเลี้ยงดูลูกได้ ก็ถือว่าภารกิจนั้นไม่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตาม คำตอบของมิกิทำให้เห็นว่าหน้าที่ของความเป็นแม่ที่เคทำเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ

“เมื่อกี้... ไม่ใช่ว่าหนูทำตัวแบบนี้เพราะว่าหนูไม่อยากพบหน้าหอรอกนะ... หนูคิดมาตลอดว่าถ้าได้พบก็อยากจะคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้ด้วยอยู่หอรอก... แต่พอเอาเข้าจริง หนูก็ไม่รู้จะพูดอะไรดี...” เค็ก็ไม่รู้จะพูดอะไรดีเหมือนกัน และเธอก็กลัวปฏิกิริยาของมิกิจนไม่กล้าเอ่ยถามเรื่องที่ยากถามมากที่สุดเลยด้วยซ้ำ “มีบ้างเหมือนกัน... ที่หนูรู้สึกเหงา...” ก็คงเป็นอย่างนั้น แค่นี้ก็ภาพมิกิเวลาอยู่เพียงลำพัง ในอกของเค็ก็แทบจะแหลกเป็นเสี่ยง ๆ แล้วฉันไม่อาจเปลี่ยนแปลงช่วงเวลาแห่งความเดียวดายนั้นได้ “แต่” มิกิก้าวเท้าสั้น ๆ เข้าไปใกล้เค็ พูดอย่างเอียงอายว่า “หนูก็คิดว่า โชคดีจริง ๆ ที่ตัวเองได้เกิดมา””

(Kawagushi, 2018, pp. 261-262)

คำตอบของมิกิช่วยปลดล๊อคความรู้สึกผิดในใจของเธอที่ไม่อาจทำหน้าทีแม่ได้อย่างสมบูรณ์ เมื่อมิกิเอ่ยเรียกเธอว่า “แม่” เธอพูดเสียงหลงนิดหน่อยเพราะความประหม่า ทว่าหูของเธอได้ยินเสียงนั้นชัดเจน เธอได้ยินเสียงมิกิเรียกตนว่า “แม่” ทั้งที่แม่ทำอะไรให้ลูกไม่ได้เลยแท้ ๆ (Kawagushi, 2018, p. 262) เคอร์ซึกมีความสุข ปลื้มปิติเมื่อได้ยินมิกิกล่าวขอบคุณเธอว่า “ขอบคุณนะคะ...ที่ให้กำเนิดหนู...” ความทุกข์ในใจของเธอถูกปลดปล่อยออกมาพร้อมน้ำตาแห่งความดีใจ ดีใจที่เห็นมิกิเติบโตอย่างดี ดีใจที่เห็นมิกิยินดีกับการเกิดมาเป็นลูกของเธอ เธอเองก็รู้สึกขอบคุณมิกิที่เกิดมาเป็นลูกของเธอเช่นกัน ดังนั้น อาจสรุปผ่านเรื่องราวของเธอได้ว่า บทบาทของผู้หญิงที่สังคมตั้งเป้าคาดหวังมากที่สุดคือการให้กำเนิดสมาชิกรุ่นใหม่ให้กับสังคม

หลังจากเดินทางข้ามเวลาไปยังวันนั้นแล้ว สิ่งที่ตัวละครเธอได้นำกลับมาจากอนาคตด้วยคือ สภาพจิตใจที่มั่นคงมากยิ่งขึ้น ถึงแม้ว่าตัวของเธอจะรู้อยู่แล้วว่าเธอไม่สามารถจะอยู่ดูแลลูกของเธอด้วยตนเองได้ เธอทำได้เพียงคลอเคลียเด็กคนนี้ออกมา เคอร์ซึกอยู่แล้วที่ความจริงข้อนี้จะไม่เปลี่ยนแปลงไป แต่สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปหลังจากที่เธอเดินทางข้ามเวลาไปยังอนาคตคือจิตใจของเธอ ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข เพราะเธอได้รับรู้ด้วยตนเองแล้วว่าเด็กที่เธอใช้ชีวิตของเธอแลกกมานั้น เติบโตมาเป็นคนที่น่ารักและแข็งแรงได้รับความรักจากทุกคนอย่างเต็มเปี่ยมนั่นเอง

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่า การเดินทางข้ามเวลาของตัวละครทั้งสองสิ่งนี้ว่าจะข้ามเวลาเพื่อย้อนอดีตหรือข้ามเวลาไปยังอนาคตล้วนเป็นการข้ามเวลาไปเพื่อรับรู้ความเป็นจริงที่เป็นปมปัญหาในใจของตัวละครเหล่านั้น การได้รับรู้ความจริงดังกล่าวทำให้ตัวละครแต่ละตัวเข้าใจและยอมรับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ซึ่งทำให้ตัวละครเติบโตทางความคิดและทำให้

ตัวละครสามารถนำสิ่งที่ได้รับรู้จากการเดินทางข้ามเวลามาใช้แก้ปัญหาก็กำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบันได้ จึงอาจกล่าวได้ว่าการใช้ฉากและเหตุการณ์ซึ่งเป็นองค์ประกอบของแฟนตาซีเป็นกลวิธีหนึ่งที่สำคัญในการนำเสนอแนวทางแก้ไขประเด็นปัญหาการรักษาสถาบันครอบครัวในสังคมญี่ปุ่นในวรรณกรรมแปลเรื่อง เพียงชั่วเวลาภาแพ้งุ่น

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

นวนิยายแปลญี่ปุ่นเรื่อง เพียงชั่วเวลาภาแพ้งุ่นหรือ 二一七 一 冷めないうちに เป็นนวนิยายแปลที่ผู้ประพันธ์ได้ถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับการเดินทางข้ามเวลา ณ ร้านกาแฟพูนิกูลิ พูนิกูลา ซึ่งเป็นกลวิธีที่ผู้ประพันธ์ใช้เสนอความสำคัญเกี่ยวกับสถาบันครอบครัวญี่ปุ่น ในการเสนอความสำคัญของสถาบันครอบครัวญี่ปุ่นนั้น ผู้ประพันธ์ได้เสนอผ่านปัญหาของตัวละครในเรื่องทั้งหมด 4 คู่ ได้แก่ คิโยคาวะ พุมิโกะและคาตาคะ โกวโร่ โคตาเกะและฟูสะจิ ฮิราอิ ยาเอโกะและครอบครัว และเคและนางาเระ

ปัญหาของตัวละครทั้งสี่คู่นั้นได้สะท้อนถึงค่านิยมของสังคมญี่ปุ่นเกี่ยวกับการเริ่มต้นความสัมพันธ์ ตลอดจนถึงขั้นการพัฒนาความสัมพันธ์ไปเป็นครอบครัว รวมไปถึงความสัมพันธ์ภายในครอบครัวด้วย ซึ่งปัญหาของตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้ต่างก็มาจากการที่พวกเขาพยายามที่จะรักษาความสัมพันธ์ให้ยังคงอยู่ จนเมื่อความสัมพันธ์เริ่มสั่นคลอนใกล้จะถึงจุดสิ้นสุดหรือสิ้นสุดไปแล้ว ปัญหาบางประการก็ยังไม่ได้รับการแก้ไข พวกเขาจึงต้องการตัวช่วยสำหรับแก้ไขปัญหาที่ไม่สิ้นสุดนี้ นั่นก็คือการเดินทางข้ามเวลา

ถึงแม้พวกเขาจะรู้อยู่แล้วว่า ถึงพวกเขาจะเดินทางข้ามเวลากลับไป ย้อนอดีตหรืออนาคต ความเป็นจริงที่เกิดขึ้นไปแล้วนั้นก็ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

ไปได้ สิ่งที่ว่าละครที่เดินทางข้ามเวลาได้กลับมา นั่นก็คือ “จิตใจ” จิตใจที่มีความแข็งแกร่ง จิตใจที่พร้อมจะต่อสู้และแก้ไขกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน เนื่องจากพวกเขาได้รู้ว่าหากจิตใจมีความเข้มแข็งและสามารถก้าวเดินไปข้างหน้าพร้อมกันกับการแก้ปัญหาไปด้วยได้นั้น เรื่องราวในอนาคตที่ยังคงมาไม่ถึงก็จะสามารถดำเนินไปในทางที่ดีมากยิ่งขึ้นได้นั่นเอง และนั่นหมายถึง สถาบันครอบครัวของญี่ปุ่นยังได้รับการสืบทอดและส่งต่อไปยังสมาชิกรุ่นต่อ ๆ ไป

References

- Bradshaw, C. (2013-2022). “5 Essential Elements Every Fantasy Novel Needs”. Retrieved May 30, 2022. From <https://writersedit.com/fiction-writing/5-essential-elements-every-fantasy-novel-needs/>
- Klangsuwan, Y. (1996). Concept of Japanese family system. *Journal of Japanese Studies*, 13(1), 47-61. Retrieved September 11, 2021. From <https://so02.tcithaijo.org/index.php/japanese/article/view/52105/43179>
- Kokateta. (2020). “When Japanese singles increase! Here are 4 factors that make Japanese people don't want to get married”. Retrieved December 30, 2021. From <https://www.sanook.com/men/65977/>
- Lamyen, P. (2020). *The importance of the "coffee shop" scene and the storytelling "Before the coffee get cold"*. [Independent Study of Asian Study, Silpakorn University]. Retrieved October 21, 2021. From <http://isas.arts.su.ac.th/wpcontent/uploads/2563/langliterature/05600770>

- Marina. (2020). "What is Japanese "love" like? In-depth focus openly by Japanese women". Retrieved December 20, 2021. From <https://www.tsunagujapan.com/th/japan-dating-culture-twenties/>
- Mommy & Kids Club. (2011). *Japanese culture*. Retrieved January 24, 2022. From https://mommykidsclub.blogspot.com/2011/07/blog-spot_24.html
- Moshi, M. (2019). "Live without marriage" and "married but separate", a new choice for the married life of young Japanese people. Retrieved September 1, 2021. From <http://www.sanook.com/moshimoshi/8054>
- Nunzmoko. (2018). "7 parenting ideas of Japanese housewife style". Retrieved February 14, 2022. From <https://www.parentsone.com/how-to-teach-japanese-kids>
- Rupsom, P. (2001). Socialization of Japanese pre-school institutions. *Journal of Japanese Studies*, 17(2), 77-99. Retrieved September 12, 2021. From <https://so02.tcithaijo.org/index.php/japanese/article/view/52027/43107>
- Sattayanurak, A. (2012). *Japanization*. (3rd ed.). Bangkok: Openbooks.

- Shima, Y. (2016). *“Kirakira name” and the Changes of the Family System since 1990 to present*. [Master of Arts (Japan Studies)]. Retrieved December 25, 2021. From https://archive.lib.cmu.ac.th/full/T/2559/jps61159ysm_ch3.pdf
- Tirajaroensakul, K. (2014). *Elements of fantasy in the presentation of family and environmental problems in Tonyn DiTerlizzi and Holly Black's*. [Master of Arts Thesis, Chulalongkorn University]. <http://cuir.car.chula.ac.th/bitstream/123456789/45602/1/5580105222>
- Toshikazu, K. (2018). *コーヒーが冷めないうちに* [เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น]. Bangkok: Preaw-Publishing.
- Yuri, L. (2021). *“10 things I learned after marrying a Japanese husband”*. Retrieved January 24, 2022. From <https://www.tsunagulocal.com/th/72792>

ผู้เขียน

นิติกร สุวรรณประสิทธิ์

นักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Email: nitipornsuwanprasit@gmail.com

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีญา หุตทินทะ

คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Email: areeya_tubkaew@hotmail.com